Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1981 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 14 septembrie 1955

FAMILIA ÎNTOVĂRĂȘIȚILOR

In anul 1952 a avut loc adunarea de constituire a întovărășirii agricole „Flacăra" din comuna Lița, raionul Tr. Măgurele. 28 de familii și-au unit pămînturile pentru a le munci în comun.

Aceștia au fost primii pași. Comunistul Gheorghe Bujoreanu, utemiștii Radu Mustățea, Filea Tupșor și alții știau că trebuie dusă în continuare o muncă politică serioasă. A urmat munca de agitație din casă în casă, unde ei au arătat avantajele muncii pămîntului în comun.

Primele semănături făcute în comun au crescut frumoase. In prima toamnă, întovărășiții au strîns întîiul rod. In cadrul unei adunări generale în care s-a împărțit recolta, un număr de încă 18 familii au înaintat cererile pentru a fi primiți în întovărășire.

De atunci întovărășirea și-a luat avînt. Intovărășiții munceau cu încordare. Peste un an, cînd ei cu strîns recolte sporite, numărul întovărășiților a mai crescut cu încă 60 de familii. La sfîrșitul anului 1954, cele 106 familii, cîte formau acum întovărășirea, aduseseră în tarlalele comune 203 hectare.

★

Tarlalele întovărășirii „Flacăra" se întind pînă departe. Griul a fost secerat și treierat de mult. Acum se coace porumbul, bumbacul și ricinul, care ocupă suprafețe însemnate și care promit recolte bogate. Deși timpul a fost mai mult ploios, el nu a putut împiedica întovărășiții să îngrijească bine culturile. Treptat, treptat, ei se leapădă de vechile metode și aplică regulile agrotehnice avansate. Astfel vara trecută, după dezmiriștit, tractoriștii de la S.M.T. Traian au făcut o arătură de vară la o adîncime de 23-25 cm. pe o suprafață ce fusese însămînțată cu păioase. Intovărășiții au semănat griul cu semănători, în rînduri dese și încrucișate și l-au plivit la timp. La întreținerea culturilor s-au folosit o serie de metode noi. Răritul și mușuroitul au dăinuit de mult. Acum porumbul a fost prășit de 3 ori. Venituri mari așteaptă întovărășiții și de la culturile de bumbac și ricin.

★

Nuța Chițu, care este fruntașă la obținerea unor recolte bogate de bumbac, execută în fiecare an ciupitul și cîrnitul bumbacului. „Ce-o mai fi și asta? Nu se usucă planta dacă-i rupi din tulpină?" își punea înainte întrebarea Mitrana Florea. Inainte nu s-a făcut acest lucru, iar bumbacul creștea frumos, făcea flori multe iar capsulele rămîneau verzi. Dar Mitrana Florea s-a dumirit abia mai tîrziu de rostul acestei munci, cînd în anul trecut, la culesul aurului alb, Nuța Chițu a obținut o recoltă mare de bumbac.

Este drept că și alte munci sînt făcute de întovărășiți în alt fel de cît atunci cînd lucra fiecare singur. In anul acesta, grînele au fost secerate de întovărășiți în pîrgă. Utemiștii au hotărît să aplice la treieriș metoda Brediuc. La această muncă au participat utemiștii Dumitru Felie, Mina Leru, Gica Bobe și alții.

Treierișul grînelor a fost terminat numai în 10 zile, în loc de 16 zile cît era prevăzut. Intovărășiții au recoltat în medie 2.800 kg. griu de toamnă la hectar, față de 1.200 kg. cît au obținut țăranii cu gospodării individuale. Porumbul promite o recoltă frumoasă, de cel puțin 4.000 kg. boabe la hectar.

★

După terminarea treierișului, întovărășiții au predat cotele către stat și au făcut plata în natură pentru muncile executate de S. M. T. Restul de produse se împart între întovărășiți, după suprafața de pămînt cu care fiecare a venit în întovărășire. Cînd carele încărcate cu cereale se îndreaptă spre casele întovărășiților este prilej de sărbătoare în sat. Cei mai mulți dintre ei, dacă vreți să-i cunoașteți, au fost în trecut oameni nevoiași. Bătrînul Mustățea era pe vremuri îngrijitor de boi pe o moșie. Acum este mîndru de viața nouă care a pătruns în casele întovărășiților. Fiul său, Florea Mustățea, a fost ales președintele întovărășirii. Nici nepotul lui nu se lasă mai prejos. Utemistul Radu Mustățea este unul dintre fruntașii în muncile agricole. Tache Bădiță, care a fost slugă o viață întreagă la chiaburul Pascu Cotoacă zis Marinescu, a primit anul trecut 6000 kg. porumb, cît n-a avut el niciodată. Inainte n-avea nici de-ale gurii. De cînd a intrat în întovărășire el și-a cumpărat unelte de lucru, 2 vaci și 2 porci. Se poate da și exemplul familiei țăranului întovărășit Florea Chițu. Anul trecut, după ce s-au strîns recoltele, Chițu a primit 58 duble de griu și porumb, iar pentru recolta de ricin — 3000 lei peste cît îi revenea. Din banii aceștia s-a cumpărat țiglă pentru grajd și alte necesare casei. Nuța Chițu, a primit pentru recolta de bumbac, în afară de banii ce i se cuveneau și 135 metri pînză, și o primă de 2.200 lei.

★

Pămînturile întovărășiților din Lița pot fi văzute de țăranii muncitori din Odaia, Segarcea Vale, Segarcea Deal și Olteanca, care trec pe aici la muncă. „Cei din Lița muncesc bine" — spun tot mai mulți din împrejurimi. Intovărășirea devine un exemplu mereu mai puternic pentru țăranii muncitori din comună și împrejurimi. Acum, toamna, ca în fiecare an, crește interesul celor care pînă acum au muncit pămîntul individual. Organizația de partid din întovărășire a discutat de curînd problema întăririi muncii politice pentru primirea de noi membri în întovărășire.

Comuniștii din întovărășire au un vis — ca familia întovărășiților să crească continuu, iar curînd întovărășirea „Flacăra" să devină o puternică gospodărie colectivă.

CAROL SZABO

GRIJĂ DEOSEBITĂ ÎNSILOZĂRII FURAJELOR

STRINGEREA ȘI DEPOZITAREA furajelor în vederea asigurării hranei animalelor pe timpul iernii constituie acum o preocupare de seamă pentru oamenii muncii de la sate.

In anul acesta se însilozează cantități mai mari de furaje decît în anii trecuți, în special porumb, hrană prețioasă pentru animale, deosebit de valoroasă din punct de vedere nutritiv. Colectiviștii din Slobozia Nouă, regiunea București, au o experiență mai veche în însilozarea furajelor, a porumbului și floarei-soarelui. Ei știu că în iarna trecută, de pildă, vacile de lapte cărora li s-a dat în hrană porumb însilozat și-au sporit cu mult producția de lapte. Colectiviștii apreciază mult rezultatele folosirii în hrana animalelor a furajelor însilozate. De aceea ei însilozează și în anul acesta cantități sporite de porumb și floarea-soarelui. Cantități mari de porumb sînt însilozate și de colectiviștii din Hălchiu, Hărman și Bod din regiunea Stalin, de muncitorii gospodăriilor de stat din Florești și Zorleni, regiunea Bîrlad etc.

In țara noastră se cultivă pe scară largă porumbul — prețioasă plantă furajeră care își păstrează cea mai mare parte a calităților nutritive prin însilozare — precum și alte plante furajere ca floarea-soarelui etc. Folosirea metodei superioare de conservare a nutrețurilor — însilozarea — trebuie să ia o extindere mai mare decît pînă acum. In interesul sporirii producției și productivității animalelor, este necesar ca pe lîngă fiecare fermă de animale să existe silozuri pline cu furaje, îndeosebi cu porumb. Asemenea silozuri pot fi realizate și în gospodăriile individuale ale țăranilor muncitori, ele făcînd parte — alături de grajduri, cotețe, fînare, pătule — din construcțiile gospodărești.

In extinderea metodelor înaintate în creșterea animalelor oamenii muncii de la sate au primit un ajutor de seamă, prietenesc, din partea oamenilor sovietici. La puțin timp după vizita în țara noastră a tovarășului N. S. Hrusciov, prim-secretar al C.C. al P.C.U.S., o delegație de specialiști sovietici a făcut zilele trecute cîteva demonstrații asupra însilozării porumbului în stadiul de coacere lăptoasă-ceroasă, în cîteva centre din țară. La aceste demonstrații tov. S. S. Praksin a arătat care sînt avantajele ce se obțin prin însilozarea porumbului. Porumbul însilozat poate fi mai bine folosit, el înlocuind multe nutrețuri concentrate. Astfel, însilozînd separat știuleți de porumb, avem un nutreț concentrat ca și boabele uscate de porumb, foarte bun în hrana animalelor, în special a porcilor. Insilozarea separată a tulpinelor și frunzelor de porumb asigură un bun furaj pentru vaci și alte animale. Așadar, prin însilozare, valoarea nutritivă a porumbului este mai mare. Față de tulpinele și frunzele uscate cele însilozate sînt mai bogate în substanțe nutritive și pot fi folosite mai complect.

Prin însilozarea porumbului în această perioadă mai avem avantajul eliberării terenului în vederea însămînțării cerealelor păioase în mai bune condițiuni agrotehnice, ceea ce duce la sporirea recoltei viitoare la hectar. La demonstrațiile făcute de delegația sovietică au participat numeroși țărani muncitori, agronomi, zootehniști etc. Invățămintele trase la aceste demonstrații constituie un adevărat tezaur ce trebuie să devină un bun al tuturor.

Insilozarea a cît mai multor nutrețuri și în special a porumbului este o sarcină importantă a tinerilor care muncesc pe ogoare. Luptînd pentru ca această metodă înaintată să devină larg întrebuințată la sate, organizațiile U.T.M. au datoria de a mobiliza pe tineri în acțiunea de însilozare a nutrețurilor.

Tineretul poate aduce o contribuție importantă în primul rînd la pregătirea silozurilor. Acolo unde se construiesc silozuri de beton, tineretul să fie în primele rînduri pentru ca porumbul să poată fi însilozat la timp, atunci cînd conținutul său nutritiv este cel mai bogat, cînd boabele lăptoase încep să se întărească, devenind ceroase.

Nu peste tot însă se pot construi în cel mai scurt timp silozuri căptușite cu beton. Practica a arătat că se pot însiloza nutrețurile și în gropi sau șanțuri bine bătătorite și arse. La săparea acestor gropi și șanțuri sînt așteptate brațele puternice ale tineretului. Tinerii colectiviști, întovărășiți sau muncitori din gospodăriile de stat pot participa la pregătirea spațiului de însilozat în unitățile lor. Tinerii țărani muncitori pot participa însă și ei la aceasta, ajutînd la săparea gropilor și șanțurilor pentru însilozat pe lîngă grajdurile comunale. De asemenea ei pot să se ajute unii pe alții la săparea gropilor în cadrul gospodăriilor individuale, precum și să însilozeze furajele laolaltă, în gropi comune.

Un ajutor de preț pot și trebuie să aducă tinerii la însilozarea propriu-zisă a furajelor. Este știut că pentru a obține un nutreț de bună calitate, însilozarea trebuie să se facă repede și în bune condițiuni. Aceasta cere o largă participare a tinerilor la recoltatul porumbului și a celorlalte furaje de siloz în cîmp, la transportul lor rapid la siloz, la tăiatul și îndesatul lor în gropi etc. Chiar tinerii mecanizatori pot aduce un sprijin prețios la organizarea tocării furajelor, la îndesarea lor în gropi cu ajutorul tractoarelor pe șenile. Intelegînd necesitatea participării lor la însilozare, tinerii colectiviști, printre care utemiștii Gh. Mihai, Gh. Bucur și Gh. Giurgeanu din gospodăria colectivă din Livedea, au muncit cu sîrguință la însilozarea porumbului în cadrul demonstrației făcute în gospodărie de delegația sovietică.

Ca orice metodă nouă, înaintată, metoda însilozării nutrețurilor și în special a porumbului are nevoie, în vederea extinderii ei, de o largă popularizare în rîndul țăranilor muncitori. Acest lucru îl pot face cu succes tinerii din unitățile agricole unde nutrețul de siloz a fost folosit și pînă acum și mai ales de tinerii zootehnicieni și agronomi. Organizațiile U.T.M. au datoria să folosească aceste posibilități ca și altele pentru a populariza faptul că hrănirea animalelor cu nutreț însilozat duce la creșterea producției de lapte, la sporirea greutății animalelor, în special a celor tinere.

Comitetele regionale și raionale U.T.M. au datoria de a acorda tot sprijinul organizațiilor U.T.M. de la sate mai ales celor din unitățile agricole socialiste care au ferme de animale, pentru antrenarea tineretului la acțiunea de însilozare a nutrețurilor.

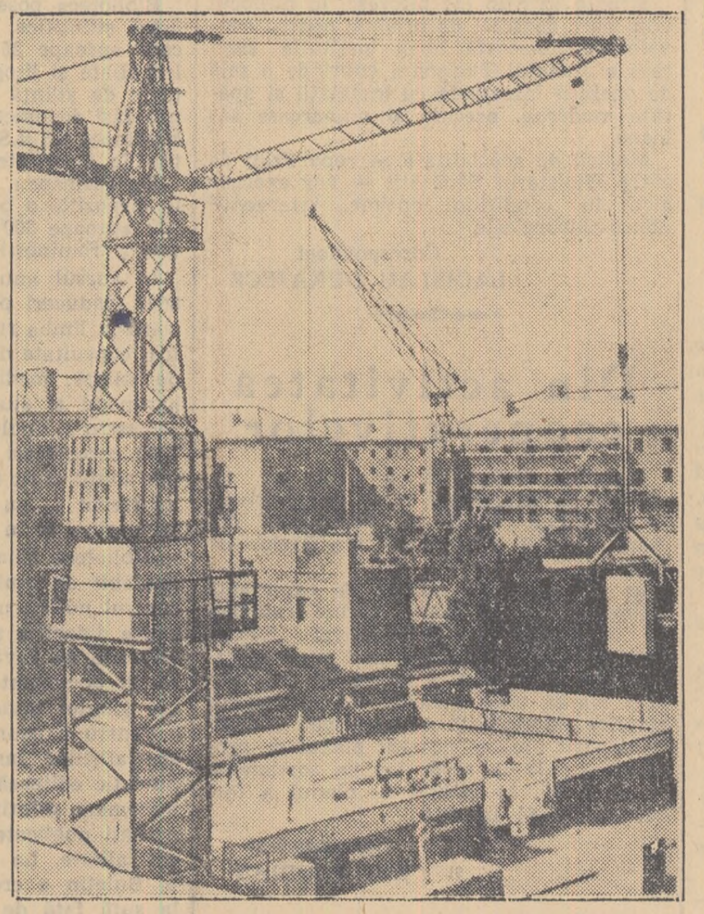
Un nou produs romînesc

Cu cîțiva ani în urmă, la Uzina de construcții de mașini agricole „7 Noiembrie" din Craiova se executau doar reparații și piese de schimb pentru mașinile agricole. In anul 1951, uzina a pășit pe drumul construirii de mașini necesare agriculturii. Astfel ea a produs în ultimii ani, sute de mașini necesare agriculturii cum sînt: grape cu colți, grape stelate, greble mecanice, semănători etc.

De curînd, colectivul uzinei a obținut un nou succes: folosindu-se din plin experiența sovietică s-a fabricat pentru prima oară în țara noastră mașina de strîns fîn, care înlocuiește munca a 36 de oameni. Noua mașină strînge fînul într-un singur polog de pe o suprafață de 5 m.² avînd o productivitate de 5,26 ha pe oră. In prezent noua mașină se fabrică în serie. Primul lot de 20 bucăți a fost terminat la sfîrșitul lunii august.

La realizarea prototipului, alături de muncitorii, tehnicienii și inginerii vîrstnici, s-au evidențiat și o seamă de tineri, ca turnătorul Vasile Anghel, lăcătușii montori Vasile Constantin, Nicu Constantin și vopsitorul Marin Negru.

Corespondent
RADU RAȘCRACEA

Printre atîtea șantiere care se înalță pe întinsul patriei noastre, șantierul de construcții Vatra Luminoasă e mai puțin cunoscut. Dar și aici constructorii lucrează intens. Din cele 13 blocuri pentru locuințe muncitorești aflate în lucru, 4 au fost deja terminate, iar două blocuri au și fost date în folosință. Constructorii s-au angajat să dea lunar cîte un bloc în folosință. Și aceasta nu e ușor cînd te gîndești că un bloc n-are mai puțin de 39 apartamente.

In fotografie, un aspect de pe șantier.

Foto **EUG. CSICOȘ**

Clipe emoționante

Brigadierii sînt cuprinși de o emoție neîncercată pînă acum. Primii tineri veniți pe șantierul Cerna-Jiu și-au îndeplinit stagiul de brigadieri. În dimineața aceasta cîntecele voioase nu s-au mai împletit cu sunetele casmalelor. În tăcerea dimineții ecoul cîntecelor a străbătut pînă departe. Astăzi primii tineri veniți pe șantier vor primi carnetul de brigadier. Cînd festivitatea a fost deschisă, nerăbdarea a luat locul emoției. Urcă la tribună primul brigadier Tuțui Dumitru. Brigadierii îl cunosc cu toții. Se aud murmure. „Știam eu că el o să ia carnetul nr. 1".

Dragostea de muncă și conștiinciozitatea îndeplinirii sarcinilor l-au făcut pe tînărul Tuțui iubit de brigadieri. La tribună au mai urcat apoi tinerii brigadieri Pleșca Ilie, Năstase Ion, Ionescu Grigore etc. Ziua înmînării carnetelor pe șantierul Cerna-Jiu a constituit pentru tinerii brigadieri o adevărată sărbătoare a prețuirii muncii lor fără precupețire.

Corespondent
T. POPESCU

Printre studenții Universității „Victor Babeș" din Cluj

A început noul an de învățămînt. Sălile și culoarele Universității „Victor Babeș" sînt pline de freamăt ca și în prima zi. Regăsindu-și prietenii, cei mai mulți dintre studenți continuă să-și împărtășească unii altora impresiile culese în timpul vacanței. Și cîte nu sînt de povestit. Pe care student al Facultății de istorie, de pildă, nu-l interesează săpăturile arheologice de pe șantierele de la Grădiștea (regiunea Hunedoara) și Cașolț (raionul Sibiu) conduse de academicianul Constantin Daicoviciu și profesorul Mihail Macrea? Și asta cu atît mai mult, cu cît din colectivele de cercetători științifici au făcut parte și studenți ca: Ioana Drăgan, Iuliu Paul, Nicolae Steiu, Remus Moldovan și alți membri ai cercului științific al Facultății de istorie. Curiozitatea, nerăbdarea de a afla ce fapte noi vin să complecteze cunoștințele despre istoria veche a poporului nostru, caracterizează în general pe fiecare student. Așa se explică și faptul că studenții participanți la săpăturile arheologice sînt asaltați de colegii lor cu tot felul de întrebări.

— Ce obiecte noi ați găsit?

— Ce părere are despre ele tovarășul Daicoviciu?

— Veți mai pleca și anul viitor?

Și studenții celorlalte facultăți au aproape fiecare cîte ceva de spus: despre ajutorul dat gospodăriilor agricole și de stat în timpul verii, despre zilele de practică, sau despre frumusețile locurilor unde și-au petrecut vacanța.

Mai stingheri s-ar părea că se simt în aceste zile cei din anul I. Dar și ei încep treptat să se aclimatizeze. Unii, veniți din alte orașe ale țării, nu cunosc la Cluj pe nimeni și încearcă să-și găsească printre colegi prieteni potriviți. Ei sînt aceia care pleacă de la cămin înaintea celorlalți și vin la universitate cu mult mai devreme de a începe orele de curs. Între timp cercetează anunțurile, gazetele de perete, vitrinele cu fotografii. Cei mai mulți se opresc în fața unei vitrine din holul mare, la intrarea în Universitate. Aici sînt expuse fotografii care ilustrează aspecte din activitatea culturală și științifică desfășurată anul trecut de studenții și cadrele didactice ale Universității. Iată cîteva din aceste fotografii: acad. R. Ripan, rectorul Universității „V. Babeș", în laboratorul de chimie anorganică; experiențe cu oscilograful de fizică; muzeul zoologic al Universității; studenții facultății de științe naturale în practică, corul studenților Universității, colectivul dramatic de amatori etc.

Iată a sosit și timpul să înceapă orele de curs. În sala unde se predau de obicei lecțiile despre fiziologia plantelor s-au adunat peste 120 de studenți din anul I al Facultății de științe naturale. Lectorul Traian Tretiu, care tocmai sosește, e impresionat de numărul mare de studenți prezenți la curs. In anii trecuți, abia după o săptămînă-două se realiza o asemenea prezență. În această oră, lectorul le-a dat cîteva îndrumări metodice despre caracteristicile muncii și despre desfășurarea procesului de învățămînt în Universitate în comparație cu școala medie, despre lucrările practice de laborator, despre disciplină etc.

Printre studenții care îl ascultă cu atenție se află și Gheorghe Frecuș și Emeric Zsigo. Primul, de naționalitate romînă, este de prin Constanța, celălalt e maghiar din Lugoj. Stau unul lîngă celălalt. Sînt prieteni buni. Prietenia lor a luat naștere recent, în timpul examenelor de admitere. Mare le-a fost bucuria cînd s-au afișat rezultatele examenelor și au aflat că se numără printre cei care au obținut cele mai bune rezultate.

Începutul noului an de învățămînt universitar la Universitatea „Victor Babeș" marchează primii pași din marșul viguros către știință în care s-au angajat și anul acesta studenții clujeni.

MARIN OPREA
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Cluj

Examenul zilnic al oțelarului

Aflu că-l cheamă Patraș Gheorghe, că este utemist și prim-topitor la cuptorul nr. 6-Reșița. Nu avea răgaz să-mi spună prea multe lucruri pentru că treburile urgente veneau una după alta, întrerupînd firul discuțiilor noastre.

— O secundă. Trebuie să schimb o ușă. Nu durează mult.

Într-adevăr schimbarea ușii nu a durat decît cîteva secunde. Și această operație este mecanizată aproape în întregime.

Dar treburile nu s-au terminat odată cu schimbarea ușii. — Trecură alte secunde... Luă apoi o probă pe care o expedie laboratorului printr-un „ajutor".

...Cîteva minute mai tîrziu sosi și „nota analizei" de la laborator. O privi fără întîrziere. Știa ce are de făcut. Și comanda, „o troacă de var" fu executată.

— Am introdus var — încearcă să-mi explice — pentru scăderea procentului de sulf.

★

În ianuarie anul acesta cuptorul nr. 6 a fost modernizat, modificat să ardă cu păcură. Aceasta cerea o pregătire specială. „Tehnologia oțelului" îl ajută pe Gheorghe să afle că păcura produce o temperatură mai ridicată, deci și pericolul de ardere al bolții este mai mare.

S-a obișnuit cu efectul noului combustibil. Ce-i drept injectoarele îi mai dau de lucru cîteodată, se mai înfundă. Dar fără să mai aștepte lăcătușii, el cu echipa le pune repede la punct. Injectoarele trebuie așezate într-o poziție care să asigure topirea pe întreaga suprafață a cuptorului, reglate în așa fel ca să mențină o temperatură constantă fără să se ardă bolta. Sînt lucruri care au intrat în obișnuința lui Gheorghe.

Pentru a economisi timp, echipa face întreținerea cuptorului în timp ce se scurge oțelul. Întreținerea cuptorului este de altfel un obiectiv de seamă în munca echipei de oțelari.

Așa au reușit cei din brigada lui Patraș să prelungească viața bolții. Cu aceeași boltă planificată pentru 180—200 șarje au scos pînă acum 254 șarje. Iată o victorie ce merită laude.

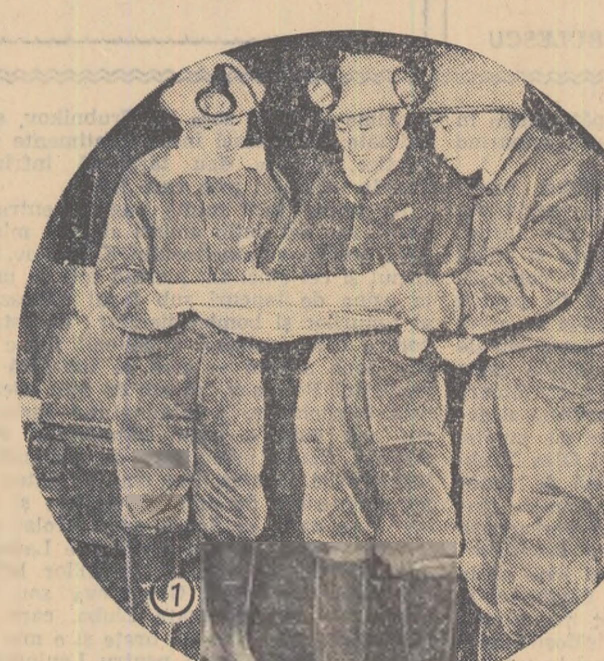
De multe ori brigada lui Patraș Gheorghe scurtează durata de elaborare a șarjelor la mai puțin de 8 ore. Așa se face că brigada și-a depășit planul pe luna august.

Gheorghe Patraș și-a dat examenul de prim-topitor. El dă examenul în fiecare zi. Topitorii mai vîrstnici văd în el un oțelar priceput. Adesea este invitat pe la vecini să le încerce cuptorul, să ia cîte o probă, sau să-și dea părerea despre temperatura cuptorului.

El s-a obișnuit să privească oțelul fierbinte prin ochelarii de un albastru violet și să-și dea seama numai prin această simplă „analiză" ce-i mai trebuie oțelului, cum merge cuptorul și unde este necesar să intervină.

I. POPA

Studenții chinezi la practică

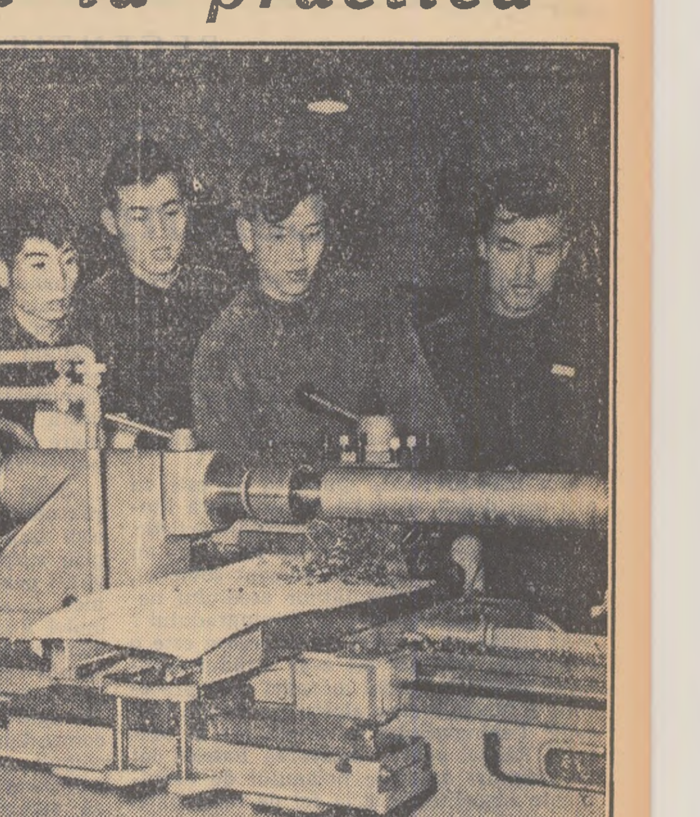

Mare, de necuprins, e pămîntul Chinei populare. Mari sînt bogățiile ei. Astăzi, liberi și entuziaști, fiii acestei țări pun umărul, cu mic cu mare, pentru a o face tot mai frumoasă și mai puternică — un reazim de nădejde al păcii în Extremul Orient.

Priviți aceste fotografii. Nu curiozitatea i-a adus pe acești tineri studenți în mină sau la strung, ci setea de învățătură, de a căpăta cît mai multe cunoștințe practice pentru a fi la capătul anilor de studii, cu adevărat folositori patriei.

Victoria revoluției chineze a deschis cele mai largi posibilități maselor de tineri, fii ai celor ce muncesc, de a-și însuși știința și cultura. Institutele de învățămînt superior pregătesc tot mai numeroase cadre de specialiști de care țara în continuă înflorire are atîta nevoie. Anul acesta școlile superioare din R. P. Chineză au fost absolvite de peste 50.000 de tineri specialiști, ceea ce reprezintă cu 24 la sută mai mult decît în anul trecut. Conștienți de misiunea lor, dînd dovadă de un fierbinte patriotism, acești tineri au cerut să fie trimiși să lucreze în sectoarele cele mai dificile ale economiei naționale. Peste 200 de absolvenți ai Institutului Politehnic din China de nord-est au cerut să fie trimiși să lucreze în regiunile cele mai îndepărtate ale Chinei. Numeroase detașamente de tineri specialiști merg să lucreze în China de nord-vest, în China de sud-vest, în China centrală și în Mongolia interioară, unde, potrivit planului cincinal, vor fi create noi centre industriale. În regiunile agricole îndepărtate, pe pămînturile înțelenite din provinciile Sințzian, Heilunțzian și Sikan, lucrează nenumărați absolvenți ai institutelor de învățămînt superior agricol din Pekin, Mukden etc.

O bogată activitate practică, plină de roade duc studenții de la institutele de geologie. Aproximativ 6100 de studenți ai acestor institute au făcut practică în diferite regiuni ale țării. Numărul lor depășește de 2,5 ori pe cel de anul trecut. Cea mai mare parte a studenților s-au încadrat în cele 174 echipe de prospectări geologice care și-au pus drept țel descoperirea de noi zăcăminte în subsolul Chinei. Mulți dintre ei s-au deplasat în provinciile Sințzian, Țînhai, Gansu și Sîciuan pentru a contribui la munca de prospectare a noi zăcăminte petrolifere. Alții au întreprins cercetări geologice de-a lungul fluviului Galben și fluviului Huaihe.

La capătul anilor de învățătură, tinerii absolvenți ai institutelor superioare se numără cu cinste printre cadrele de nădejde, bine pregătite, călite în focul muncii, al studiului, aducînd astfel un aport susținut la marea operă de construcție a Chinei noi, socialiste.

În fotografii: *Studenți de la Institutul politehnic din China de nord-est la practică la mina Tsaitun din Penki (fotografiile 1 și 2). Studenți de la secția mecanică a Institutului politehnic din Nanking în timpul practicii (fotografia a 3-a).*

BIRUINȚA COLECTIVULUI

După război au rămas pe acele locuri ruinele unei boiangerii. În anii care au urmat, în locul ruinelor s-a ridicat o fabrică de tricotaje modernă, înzestrată cu numeroase mașini de înaltă tehnicitate. Membrii colectivului întreprinderii au reușit încă de acum cîteva luni să îndeplinească sarcinile din planul cincinal. Acum se străduiesc să dea statului, peste plan. acumulări socialiste în valoare de 880.000 lei.

În fabrică se petrec zilnic lucruri noi, care nu odată se datoresc tinerilor. Să ne oprim asupra cîtorva dintre ele.

★

În biroul muncă și salarii a intrat o fetișcană micuță de stat, ageră în mișcări. A dat bună ziua tuturor, apoi s-a dus de-a dreptul la tînăra referentă Olga Vasiliu.

— Am venit să-mi dați procentul pe august, i-a zis ea Fetele din brigadă sînt nerăbdătoare să-l afle.

Olga a început să răsfoiască filele unuia dintre registrele în care se înseamnă zilnic realizările muncitorilor. A făcut calcule peste calcule și nu peste mult timp i-a răspuns:

— În luna august ați îndeplinit normele de producție în proporție de 135 la sută.

— Și pe oameni n-ați putea să-mi spuneți? a întrebat din nou Elena Serghie, măruntica, responsabila brigăzii nr. 8 din secția depănat.

— Cu plăcere. Elena Hirtopeanu o depășire de 48 la sută, Ana Bălan 55 la sută, Florea Ana...

Elena Serghie îi mulțumi pentru date și se duse să comunice vestea tovarășelor ei de muncă

Textilistele au trăit bucuria succesului Pentru a înțelege această bucurie sinceră trebuie să ne întoarcem și la trecut.

★

Cu puține luni în urmă, în secția depănat a fabricii de tricotaje „Moldova" din Iași, lucrurile nu mergeau cum trebuie. Se întîmpla ca unele muncitoare să vină tîrziu la lucru, sau să lipsească nemotivat. Din această cauză ele nu-și îndeplineau sarcinile de plan, lucru care influența îndeplinirea planului pe întreaga secție. Ca să se pună capăt acestei situații s-a hotărît înființarea unei brigăzi de tineret.

— Brigada este un colectiv mai mic, care poate să-i ajute pe cei rămași în urmă, să-i aducă în rîndul fruntașilor — spunea deseori Elena Serghie.

— Lucrînd în brigadă vom putea să ne ajutăm mai îndeaproape, să obținem rezultate bune în muncă, îi întărea spusele Ana Bălan. De aceeași părere erau și alte tinere care acum fac parte din brigadă. Pe scurt: brigada a luat ființă Au fost atrase î brigadă și Elena Hîrtopeanu și Eugenia Constantinescu, pe atunci codașele secției.

În primele zile de la constituirea brigăzii, Elena Hîrtopeanu a continuat să-și irosească timpul de lucru. Venea mai tîrziu la lucru. Cînd se ducea să ia mosoarele din secția rundstuhl uita să se mai întoarcă, iar cu o oră înainte de încetarea schimbului oprea mașina și se pregătea de plecare. Pierzînd atîta timp ea depăna zilnic cu 6—7 kg. fire mai puțin decît prevedea norma.

Celelalte brigadiere au stat de vorbă cu ea, explicîndu-i că nu face bine. Elena le dădea dreptate în vorbe; lăsa impresia că a înțeles totul, dar de schimbat nici vorbă nu putea fi. În prima consfătuire de brigadă, atunci cînd s-au analizat realizările din perioada anterioară, s-a vorbit mult și despre Elena Hîrtopeanu, despre atitudinea ei față de muncă.

— În timp ce Ana Bălan — a spus responsabila brigăzii — deapănă peste prevederile normei, Elena Hîrtopeanu este codașă. Cu depășirile noastre trebuie să-i acoperim rămînerile în urmă

Fetele din brigadă au spus atunci hotărît: „Dacă vrei să rămîi în brigadă Elena trebuie să te schimbi, de nu..."

Mustrarea aceasta a pus-o pe gînduri. Vreo două zile s-a ferit să stea de vorbă cu fetele S-a ferit însă și să greșească. Și a reușit. Elena a devenit în scurtă vreme una dintre fruntașele brigăzii și la rîndul ei a ajutat-o pe Eugenia Constantinescu să muncească mai bine.

★

Zi obișnuită de lucru. Tinerele din brigadă deapănă firul de pe capsule pe mosoarele de lemn. După un obicei deja înrădăcinat mosoarele au fost pregătite din vreme, bumbacul a fost cîntărit. Treaba merge strună. Unele după altele, mosoarele pline iau drumul secției de mașini bază. Înainte de a pleca, Valeria Pescaru, controloarea de calitate, le verifică cu multă atenție. Mosoarele sînt bune Din firele acestea se vor confecționa multe produse trebuincioase.

Cum s-a ajuns însă ca mosoarele să fie bune? Merită amintit un fapt

Într-o zi, Eugenia Constantinescu a dat la rînd cîteva mosoare necorespunzătoare din punct de vedere al calității. Asta s-a întîmplat pentru că ea n-a urmărit mersul mașinii. Mosoarele n-au fost trimise secției rundstuhl. Întîmplarea Eugeniei a frămîntat mult pe tinerele din brigadă. Ele au analizat într-o consfătuire căile prin care se pot înlătura deficiențele Prima și-a spus cuvîntul Ana Florea. Ea a arătat că indicele de calitate poate fi îmbunătățit numai în măsura in care toate vor lucra cu atenție și se vor ajuta.

De atunci greșelile nu s-au repetat. În ultima lună brigada n-a avut nici un mosor respins.

★

Aflînd rezultatele obținute în luna august, fetele s-au bucurat. Ele știu că în acest fel au contribuit ca fabrica să realizeze deja acumulări suplimentare în valoare de 756.000 lei.

De data aceasta, brigadierele au trăit bucuria biruinței colectivului.

Corespondent
JOE LENȚER

Noi înfăptuiri în regiunea Timișoara

În orașul Caransebeș a luat ființă o nouă fabrică de pîine înzestrată cu o instalație perfecționată. Manipularea sacilor cu făină, frămîntarea aluatului, rotirea permanentă a pîinii în timpul coacerii, toate aceste operații sînt mecanizate. Fabrica de pîine posedă și un laborator modern pentru analize.

Noua realizare, care contribuie la o mai bună și mai abundentă aprovizionare cu pîine a locuitorilor, a fost salutată cu vie satisfacție de către oamenii muncii din Caransebeș.

★

Cu sprijinul Ministerului Sănătății, al Sfatului popular orășenesc și al Institutului Medico-Farmaceutic, la Timișoara a luat ființă o secție de neuro-chirurgie.

Situată într-un loc pitoresc, în mijlocul unui parc deosebit de prielnic pentru convalescenți, această nouă instituție sanitară a orașului Timișoara cuprinde o sală de operații înzestrată cu instalații și aparate moderne, precum și numeroase saloane

Medicii de specialitate — repartizați de către Ministerul Sănătății — vor executa aici, în condițiuni optime, intervenții neuro-chirurgicale

Corespondent
LADISLAU DUNAJECZ

Din activitatea cooperativelor

ZILELE TRECUTE a avut loc un schimb de experiență între cooperativele de producție „Oltul" și „Partizanul" din Alexandria și „Tîmplarul" din Roșiori de Vede.

În urma acestui schimb de experiență ultimii au învățat multe lucruri frumoase de la muncitorii cooperativei „Oltul", printre care și folosirea mai justă a capacității de muncă a utilajului existent, prin luarea unor măsuri tehnico-organizatorice Muncitorii cooperativei „Oltul" au depășit pînă în prezent planul de producție cu 33 la sută, iar pe sortimente — de pildă, la mobilă — planul a fost depășit cu 44 la sută.

Corespondent
ENE FLORIAN

CONDUCERILE cooperativelor din regiunea Bîrlad desfășoară o rodnică activitate pentru realizarea sarcinilor de plan. Pînă de curînd, la achiziții, de pildă, planul a fost depășit cu suma de 112.000 lei. Peste prevederi au fost date 98 tone de grîu, 167 tone fasole, 1000 kg. miere de albine etc.

Rezultate frumoase în această direcție au obținut conducerile U.R.C.C din raioanele Tecuci, Focșani, Panciu, Adjud În raionul Focșani, de exemplu, cooperativele din Budești și Jariștea și-au realizat în proporție de 248—933 la sută sarcinile prevăzute în planul de achiziții.

Corespondent
ILIE VASILE

O BIBLIOTECĂ CU O RODNICĂ ACTIVITATE

Marele număr de cărți, lucrări științifice, reviste și ziare sovietice ce sosesc în țara noastră reprezintă unul din mijloacele prin care ne este transmisă uriașa experiență a Uniunii Sovietice privind diferite domenii de activitate. O bună parte din acest vast material se găsește și în biblioteca filialei Iași, a Institutului de Studii Romîno-Sovietic al Academiei R.P.R.

Datorită activității depuse în ultimii ani, biblioteca filialei I.S.R.S. a reușit să devină un important centru de documentare pentru cercetătorii științifici, medicii, inginerii, tehnicienii, studenții, activiștii pe tărîm social și cultural din orașul Iași și alte localități.

Biblioteca posedă acum peste 42.500 lucrări științifice, literare și altele, dintre care aproape 25.100 sînt traduceri dactilografiate și litografiate. Pentru mulți oameni de știință sau tehnicieni din regiunea Iași documentația pe care o găsesc în biblioteca I.S.R.S. constituie un ajutor prețios în activitatea lor profesională.

De asemenea, vizitatorii bibliotecii au la dispoziție o bogată colecție de publicații: aproape 300 de ziare și reviste sovietice și romînești.

În cursul anului 1954, un număr de 5697 traduceri precum și cărți, reviste și ziare în limba rusă aflate în bibliotecă au fost consultate de aproape 2000 de oameni de știință, medici, ingineri, tehnicieni, agronomi și studenți. Numai în primul semestru al anului 1955 un număr de peste 1180 cercetători și studenți — cu mult mai mulți decît în aceeași perioadă a anului trecut — au consultat sute de lucrări în original și în traducere.

Biblioteca filialei îi ajută de asemenea deosebit de mult pe tinerii studenți din centrul nostru universitar. Tot mai multe cadre didactice și zeci de studenți din institutele de învățămînt superior vin aici să se documenteze în diferitele domenii ale științei sovietice.

Pentru a ușura munca de informare a specialiștilor, Institutul de Studii Romîno-Sovietic editează săptămînal Buletinul de informare științifică, care conține ultimele noutăți publicate în revistele sovietice de specialitate. La Iași numărul abonaților la Buletin a crescut anul acesta cu 150 la sută față de anul trecut.

În ultimul timp, pentru a-i informa mai repede oamenii de știință, cadrele didactice și studenții din ultimii ani de învățămînt, biblioteca Filialei le trimite periodic liste de specialitate, cuprinzînd traducerile litografiate sosite recent la Institut.

În biblioteca filialei se găsesc permanent caiete de traduceri pentru catedrele universitare, care cuprind studii pe specialități ca: agricultură, chimie, medicină economie politică, marxism etc., care dau posibilitate cercetătorilor să găsească grupat într-o singură revistă apărută în limba romînă, materialul publicat în diferite reviste sovietice.

La biblioteca filialei se află de asemenea la dispoziția cercetătorilor sute de lucrări dactilografiate — cărți și articole — traduse în ultimii ani de către Secția de traduceri a Filialei I.S.R.S.-Iași la cererea colectivelor de cercetători de sub conducerea tov. acad. prof. R. Cernătescu, acad. dr. I. Enescu, acad. prof. dr. J. Nițulescu, prof. univ. M. Haimovici, membru corespondent al Academiei R.P.R. ș.a.

Pe lîngă acest bogat material, vizitatorii bibliotecii mai au la dispoziție și alte numeroase materiale sovietice în traducere romînească editate de Institutul de Studii Romîno-Sovietic, ca de exemplu: revistele de referate, care cuprind rezumatul tuturor lucrărilor științifice apărute în presa de specialitate sovietică, în diferite domenii ca: matematică, fizică, chimie, biologie, agricultură, medicină generală, chirurgie, medicină veterinară, pedagogie ș. a. La această documentație se mai pot adăuga și revistele sovietice traduse integral în limba romînă, ca de pildă „Komunist", „Probleme economice", „Probleme de filozofie", „Probleme de istorie", „Statul și dreptul sovietic" etc.

Din inițiativa conducerii filialei Iași a Institutului de Studii Romîno-Sovietic, în lunile iulie și august din anul acesta au fost vizitate numeroase instituții și întreprinderi din Bîrlad, Roman, Vaslui și alte orașe din Moldova, unde a fost popularizată activitatea științifică a Institutului. Pretutindeni, cadre didactice, medici, ingineri, studenți, muncitori și tehnicieni au manifestat o vie dorință de a cunoaște materialul științific sovietic tradus de I.S.R.S. al Academiei R.P.R. — filiala Iași

LAZAR BENEȘ
secretar al I.S.R.S.—filiala Iași

Întîrziata

Încă din primele zile ale anului școlar, majoritatea studenților din țara noastră au înțeles că frecvența regulată și prezența la timp la cursuri asigură viitoarele lor succese la învățătură.

Mai sînt însă unii, care și-au făcut o obișnuință din a întîrzia de la cursuri. Dorim acestor studenți soluții mai fericite decît cele pe care le elaborează studenta din caricatura alăturată, deoarece chiar atletul cel mai bun, dacă pleacă întîrziat de la start, pierde cursa...

— Trebuie să mă ocup și de atletism, probabil că n-am suflu pentru distanța asta...

Desen de A. RIK

Pe urmele scrisorilor nepublicate

★ ★

Măsuri luate doar pe jumătate

Tovarășa Geta Mureșan, directoarea căminului cultural din comuna Rebrișoara, raionul Năsăud, nu se preocupă de activitatea cultural-artistică și sportivă din comună. Aceasta o dovedește inexistența unei echipe artistice și a echipamentului sportiv, care, în loc să fie păstrat la colectivul sportiv, e dat pe la diverși tineri, care nu l-au mai înapoiat.

Această sezisare trimisă ziarului nostru de către un corespondent voluntar, a fost înaintată spre cercetare Sfatului popular raional Năsăud.

În răspunsul pe care l-am primit se arată că într-adevăr tovarășa Geta Mureșan nu și-a dus la îndeplinire sarcina ce i-a fost încredințată. Se motiva însă că ea mai avea și alte munci, că n-a fost sprijinită de către sfatul popular comunal, de organizația de bază U.T.M. și nici de tovarășii de la secția culturală raională. În încheierea răspunsului se arăta că pentru îmbunătățirea activității cultural-artistice și sportive în comuna Rebrișoara s-au luat măsuri de înlocuire a tovarășei Mureșan din funcția de director al căminului.

Într-adevăr această măsură s-a luat și nu-i mai puțin adevărat că noul director muncește Curățenia din bibliotecă, felul cum sînt aranjate cărțile, cei 123 de cititori și întrecerile sportive organizate în comună dovedesc acest lucru.

Însă, în comună nu există o echipă artistică, sau o brigadă artistică de agitație. Aceasta, pentru că tovarășii de la sfatul popular raional iau măsuri pe jumătate. Schimbînd pe directoarea căminului dar neînlăturînd și celelalte lipsuri și neajutînd pe noul director în munca sa, ei au crezut că au rezolvat totul.

Lăsînd pe directorul căminului cultural fără ajutor nu cumva așteaptă sfatul popular o altă sezisare legată de lipsurile noului director pentru a-l înlocui și pe acesta?... Doar cu simple înlocuiri de oameni, lipsurile nu pot fi remediate. E timpul ca tovarășii de la sfatul popular să înțeleagă acest adevăr simplu și să ia măsurile ce se impun.

Acest lucru este valabil și pentru organizația de bază U.T.M., care va trebui să sprijine pe viitor cu dragoste desfășurarea activității cultural-artistice și sportive din comună.

Sezisări rezolvate superficial

Într-o scrisoare trimisă redacției, un corespondent voluntar ne sezisa următorul fapt: Comitetul orășenesc U.T.M. Cluj, nu controlează și nu sprijină în muncă comitetul organizației de bază U.T.M. de la Școala specială G.A.C. din Cluj.

Această scrisoare a fost trimisă spre cercetare Comitetului regional U.T.M. Cluj. Tovarășii de la comitetul regional U.T.M., în loc să trimită un activist de la regiune pentru a cerceta acest caz au dat scrisoarea spre rezolvare tovarășilor de la comitetul orășenesc U.T.M., adică, celor criticați. Aceasta deși școala era la doi pași de sediul comitetului regional.

„Să rezolve sezisarea cei de la comitetul orășenesc" — și-au spus probabil cu comoditate tovarășii de la comitetul regional U.T.M. Oricum ei tot merg prin organizațiile de bază. E mai simplu.

Dacă Comitetul regional U.T.M. Cluj nu a trimis un activist al său pentru a cerceta cazul semnalat, trebuia cel puțin să fi controlat felul cum a rezolvat comitetul orășenesc această problemă. Dar nici acest lucru nu s-a întîmplat. De ce? Pentru că tovarășii de la comitetul regional U.T.M. privesc cu superficialitate rezolvarea semnalelor critice.

★

Din discuțiile pe care le-am avut cu unii tovarăși de la Fabrica de confecții „Flacăra", Fabrica „Armătura" etc. reiese că tovarășii de la comitetul orășenesc merg cam rar prin organizațiile de bază și atunci trec ca valiza prin gară. Aceștia nu rezolvă problemele tineretului, nu caută să le cunoască frămîntările, să-i ajute în muncă. Pentru rezolvarea sarcinilor, ei folosesc mai mult telefonul decît deplasările pe teren. Sezisările tinerilor sînt rezolvate cu întîrziere și de multe ori superficial.

E timpul ca Comitetul regional U.T.M. Cluj și Comitetul orășenesc U.T.M. Cluj să dea mai multă atenție sezisărilor oamenilor muncii.

ELISABETA CIMPEANU

Intr-o comună oarecare

Vă propunem, dragi cititori, să facem împreună o plimbare într-o comună oarecare din raionul Panciu ajutați de corespondența trimisă de tovarășul **Ion Genuche**.

Să pornim prin comuna Străoane!

★

„Iată-ne în satul Străoane de Sus. Încă de la primele căsuțe care ne întîmpină la intrarea în sat, ne impresionează o clădire de curînd construită. Să ne apropiem și s-o vizităm. Privind sala de festivități, care cuprinde 350 de locuri, cît și scena mare, ne putem da seama că ne aflăm la căminul cultural. Acesta cuprinde și un club frumos amenajat cu jocuri de șah, masă de ping-pong șubah etc. Există și o sală a bibliotecii, unde numeroși țărani muncitori vin să consulte broșuri agrotehnice pentru a afla noi metode de a obține recolte cît mai bogate.

Fondurile pentru construirea acestei clădiri au fost obținute prin autoimpunere, iar unele lucrări au fost efectuate prin muncă voluntară. Căminul cultural a fost terminat în cinstea zilei de 23 August.

Să mergem mai departe. Privirile noastre întîlnesc noua clădire a școlii în care, chiar din toamna aceasta, învață copiii sătenilor de aici.

Nu se poate să vă scape nici amănuntul — poate obișnuit la prima vedere în alte comune, dar important pentru cetățenii de aici — că pe ulițele comunei sînt instalați stîlpi. Și comuna Străoane va fi electrificată! Motorul de 250 c.p. abia așteaptă să trimită, pînă și în cele mai depărtate căsuțe din comună, curentul care să aprindă „lampa lui Ilici". Pe lîngă aceasta, locuitorii comunei se vor bucura și de binefacerile radioficării. Ei sînt nerăbdători să asculte chiar în casele lor, după o zi de muncă, știri din țară și din lumea întreagă, muzică, piese de teatru etc. Încă de pe acum mulți din ei s-au grăbit să-și facă abonamente.

De acum înainte ei nu vor mai bate nici drumurile — cale de 5 km. — pînă la Panciu pentru a vedea un film. Acum ei vizionează filme chiar în comuna lor. la căminul cultural.

Ultimul popas în călătoria noastră — scurtă de altfel. Locuitorii satului Repedea, s-ar supăra poate dacă nu ne-am opri și pe la ei să-i vizităm, măcar pentru o clipă. Aici aflăm, printre altele că au început lucrările de canalizare și captare a apei. În felul acesta cetățenii nu vor mai fi nevoiți să care apă cale de aproape jumătate de kilometru. Ei o vor avea chiar în curtea lor".

★

Cu aceasta putem considera pentru moment dragi cititori, călătoria noastră terminată în această comună. Dar nu înseamnă că nu vom mai avea prilejul în viitor să vedem și alte lucruri care să facă aspectul comunei cît mai frumos, mai plăcut. Și fără îndoială că cetățenii din comuna Străoane sînt hotărîți să le facă cît mai repede!

M. BARBULESCU

RECENZIE

Epopeea glorioasei victorii a Leningradului *)

Pe bună dreptate s-a remarcat că nimic nu este mai anevoios decît să redai, într-un cadru static și relativ mărginit, de frescă, mișcarea trepidantă a vieții, nesfîrșit de bogată în nuanțe și fenomene contradictorii, în așa fel încît reprezentarea ei plastică să-ți dea, prin intermediul jocului de culori și al legilor perspectivei, senzația autenticității.

Dar cine ar putea spune că nu este cu atît mai dificil să redai într-o frescă literară, doar cu ajutorul cuvîntului artistic, copleșitor de aspra încercare prin care au trecut sutele de mii de oameni sovietici, supuși tuturor calamităților asediului neînchipuit de istovitor al Leningradului? S-ar spune că o astfel de încercare este o cutezanță, căci ori cît s-ar strădui scriitorul să rămînă fidel măreției fără precedent a faptelor care alcătuiesc istoria blocadei Leningradului în primii ani ai Marelui Război pentru Apărarea Patriei, tot va rămîne datornic noianului de evenimente răscolitoare și la fel de însemnate, cărora li se vrea cronicar

La drept vorbind există oare cuvinte suficient de expresive pentru a reda lupta pe viață și pe moarte pe care locuitorii Leningradului au angajat-o fără răgaz zeci și zeci de săptămîni cu furtuna de lacrimi și sînge a războiului pîrjolitor? Și dacă da, cît de temerar trebuie să fie scriitorul care se încumetă să pornească pe drumul descifrării acestei pagini de nepieritor eroism dovedit de poporul sovietic în lupta pentru zdrobirea fascismului?

La toate aceste întrebări vine să ne răspundă amplul roman pe care Vera Ketlinskaia l-a închinat eroicei lupte a poporului sovietic pentru apărarea Leningradului și în care autoarea s-a străduit să dea viață, pe fondul unei impresionante demonstrații de dîrzenie, abnegație, modestie și vitalitate, îndemnurilor dătătoare de forță ale umanismului socialist și patriotismului sovietic.

...Sînt cîteva luni de cînd a izbucnit războiul pornit de către agresorii fasciști împotriva Țării Socialismului. Luați prin surprindere și nu îndeajuns de pregătiți pentru a face față de îndată puternicei mașini de război naziste, ostașii Armatei Roșii au trebuit să părăsească vremelnic unele teritorii. Așa se face că nemții au ajuns în fața Leningradului, iar curînd după aceea chiar la porțile lui. Strîngînd într-un clește de fier orașul, comandamentul armatei hitleriste și-a închipuit că nu-i va fi greu să-l cucerească printr-un asalt frontal, grăbit. El a uitat că oamenii sovietici au dobîndit într-o măsură însemnată experiența războiului și că dragostea lor fierbinte pentru orașul ce poartă numele iubit al marelui Lenin, însemna infinit mai mult decît superioritatea numerică și tehnică a forțelor cotropitoare.

În zilele în care frontul atinsese periferiile orașului și în care fiecare casă se pregătea să fie un obstacol pentru invadatori, ofițerii hitleriști primeau invitații la banchetul pentru sărbătorirea căderii orașului. S-a întîmplat însă ceva de necrezut pentru ei. Orașul n-a căzut și a continuat să reziste multe multe luni, iar din invitațiile la banchet s-a ales praf și scrum, tot așa cum s-au transformat în praf și scrum planurile întregii campanii de cotropire a Uniunii Sovietice Dar cum a fost posibilă această neasemuită faptă de eroism, plătită cu sîngele generos al unora din cei mai buni fii ai marelui popor sovietic? Să pătrundem în materialul epic al „Asediului", urmărind destinele cîtorva personaje.

Gudimov era înainte de război secretarul unui comitet raional de partid din Leningrad. Un om aspru cu sine însuși, puțintel ursuz, altminteri iubind și știind să lucreze cu oamenii și să-i conducă. Cînd fiecare ceas a ajuns să fie pentru orașul lui drag la fel de prețios ca aerul și apa, a organizat un mic detașament de partizani și a pornit, în condițiile grele ale spatelui frontului, lupta necruțătoare cu ocupanții. Dintre primii partizani ai detașamentului, cititorul reține cu emoție mai ales chipul comsomolistei Olga Trubnikova, o fată curajoasă, plină de abnegație, care se află mereu în primele rînduri, participînd la cele mai periculoase incursiuni de luptă împotriva fasciștilor. Curînd, aceștia au simțit prea bine că le arde pămîntul sub picioare. Gudimov și oamenii lui, neînfricați și tot mai numeroși, au știut să nu le lase ticăloșilor nici o iluzie în acest sens, lovindu-i la tot pasul în numele Puterii sovietice.

Maria Smolina a fost arhitect în vremea ce a premers agresiunii. Construia case spațioase, cămine, spitale, așezăminte de cultură Cînd tunurile au început să zvîrle obuze peste rodul muncii ei și cînd primele flăcări au mistuit proiecte în care pusese o parte din propria ei viață. Maria Smolina a intrat în luptă. Construind baricade conducînd echipe de apărare, mobilizînd oamenii în detașamentele de luptă, ea se dăruie cauzei apărării orașului. Soțul ei însă, Boris Trubnikov, activist cu muncă de răspundere în Sovietul regiunii, s-a dovedit a fi — în ciuda aparențelor — un tip meschin, laș. Esența nemernică a caracterului său pe care și-o mascase în anii de pace cu vorbe mari și gesturi solemne ieșea acum la iveală Boris Trubnikov se teme, vrea să fugă din oraș, departe, în adîncul țării Vrea ca soția și copilul să-l însoțească. Pretextul nu e greu de găsit: trebuie să însoțească utilajul unor uzine din Leningrad la noua destinație. Maria refuză să părăsească orașul pe care simte că e datoare să-l apere, să-l ajute în marea încercare căreia trebuie să-i facă față Se despart, căci Trubnikov fuge ca un laș în interior lăsîndu-și femeia singură în marea și crîncena luptă care de-abia începe. Maria Smolina și Olga, sora lui Trubnikov, sînt animate de aceleași înalte sentimente patriotice, care le dau tăria să înfrîngă grelele încercări prin care trec.

Ar trebui încă multe pagini pentru a vorbi, sau cel puțin aminti aici, de minunata familie a muncitorului Korabliov, bătrînul și cei cinci fii, lucrînd toți ca unul la uzina de tancuri sub focul năpraznic al tunurilor și bombardierelor; de ostașii pentru care eroismul a devenit firesc ca o a doua natură — cum se întîmplă cu sergentul Bobrîșev, un om de aur, adevărată întruchipare a minunatului caracter rus, sau cum e cazul căpitanului Kamenski, figură exemplară de comandant înzestrat și curajos. Dar cine ar putea să nu amintească de minunatele fete și femei ruse care, ca Sonia, s-au înrolat șoferi în armata de transport de pe Ladoga, sub permanentul foc al bateriilor hitleriste, de îndrăzneața Grigorieva sau de zvăpăiata, dar minunata Liuba, care ar fi vrut să aibă o mie de brațe și o mie de inimi și toate să bată pentru Leningrad, pentru apărarea lui?

O însemnătate primordială a avut-o contribuția de preț pe care activiștii de partid ca Jdanov, Pegov, Levitin, secretarul de la uzina de tancuri, au adus-o în lupta pentru mobilizarea oamenilor și pentru ridicarea moralului lor în momentele grele ale blocadei, cînd foametea se împletea cu frigul, ruina și moartea.

De bună seamă că dusă de astfel de oameni, lupta — oricît de crîncenă a fost — n-a putut să nu fie încununată de izbîndă. Și chiar dacă pădurea a mai avut și uscături — căci așa se întîmplă în astfel de împrejurări excepționale, cînd oamenii se desvăluie prin forța lucrurilor, definindu-și adevăratul chip — focul n-a putut-o mistui. Poți lovi un copac, dar e cu neputință să dobori pădurea întreagă, semeață și majestuoasă în puterea ei. Unitatea moral-politică de neînfrînt pe care au dovedit-o leningrădenii, ca și întregul popor sovietic, este desigur una din principalele explicații ce se pot da atunci cînd se ridică nedumerirea: cum au putut totuși rezista cînd din cer curgeau obuze și bombe, cînd frigul și vîntul desăvîrșeau ceea ce nu făcuse încă lipsa alimentelor, a pîinii și a medicamentelor, cînd oamenii pierdeau zilnic pe cineva drag și apropiat? Apărîndu-și propria lor libertate, locuitorii orașului-erou apărau libertatea patriei vremelnic invadate, știind în același timp că apără idealurile leniniste, cuceririle istorice ale Revoluției din Octombrie. Toate acestea erau pentru ei la fel de scumpe ca și viața. O spune singur unul dintre eroi, tanchistul Alexei Smolin vorbind cu căpitanul Kamenski: „Un popor fericit se avîntă mai greu în război, dar pentru fericirea lui el luptă așa cum n-a mai luptat încă nimeni pe lume".

Eroismul acestor oameni nu e cîtuși de puțin eroismul renunțării, act de bravadă în fața fatalității implacabile. Fiecare dintre eroii cărții iubește fierbinte viața și nu ar renunța la ea decît în măsura în care sacrificiul său ajută cu ceva patria, poporul iubit. Nu este aici vreun compromis, ci numai ideea nobilă a contopirii fiecărui om cu viața întregii societăți sovietice, izvorul forței și tăriei tuturor adevăraților oameni sovietici.

Deși scriitoarea nu ne povestește cum a luat sfîrșit blocada Leningradului, noi înțelegem că această bătălie a reprezentat o uriașă victorie a oamenilor sovietici asupra dușmanilor lor, nu numai un strălucit succes militar; dar, mai cu seamă, un triumf moral — triumful ideologiei comuniste asupra moralei egoiste individualiste, neputincioasă să servească cît de cît o replică în asemenea împrejurări zguduitoare.

„Leningradul a învins"! exclamă în ultimele episoade un personaj. Acesta ar putea fi prin laconismul său grăitor considerat drept motto la un epilog nescris dar în care s-ar putea cristaliza esența întregii cărți.

Vera Ketlinskaia a scris cronica asediului ca un cronicar modern, sărind peste unele întîmplări mai puțin grăitoare, selectînd dintr-un noian faptic ceea ce i-a apărut mai semnificativ, mai tipic. Țesătura cărții este încărcată de poezie, o poezie gravă cu înfiorări solemne și diafane, străbătută de ample ecouri de baladă. Construcția este ea însăși epopeică și numeroase capitole au parcă înțelesul de sine stătător al cînturilor antice, cu curgerea lor largă și majestuoasă. Pe terenul unui material de viață imens, Vera Ketlinskaia s-a simțit în largul ei, s-a mișcat cu naturalețe și adîncime în cele mai variate medii: pe front, în familiile eroilor sau la partizani, în producție ca și în zona dezvăluirii vieții interioare a personajelor pe care le-a conturat. De la romanul ei „Bărbăție", pe care tinerii cititori l-au citit în tălmăcire romînească încă acum cinci ani, și pînă la „Asediul", arta Verei Ketlinskaia a crescut, s-a maturizat. Cu cartea de față, ea ne-a dăruit o cronică pasionantă a unor evenimente și destine cu neputință de uitat. Densitatea epică a cărții este remarcabilă, în ciuda cîtorva episoade mai diluate din ultima parte. Cele peste 700 de pagini ale romanului cuprind zeci și zeci de momente. Toate au coeziune, ceea ce dovedește trăinicia edificiului cărții, compus cu grijă și migală, dar și cu siguranța romancierului experimentat. Cu o logică strînsă a urmăririi acțiunii pe cîteva planuri, dintre care unele sînt paralele iar altele se întretaie, romanciera a dovedit de-a lungul întregii cărți un bun dozaj al gradației dramatice și o consecventă respingere a falsului patetism și a efectelor grandilocvente.

Nu ne închipuim că am epuizat în aceste puține rînduri meritele numeroase ale cărții. Recomandînd tineretului lectura romanului „Asediul" de V. Ketlinskaia — într-o bună traducere romînească semnată de I. Block și A. Sîrbu (sînt de reproșat doar cîteva inexactități, dar în ansamblu ele nu distonează) nu putem să nu subliniem acea idee prețioasă pentru care pledează cartea: apărarea vieții fericite a popoarelor de noi nenorociri pe care războaiele le-ar putea aduce. Aducîndu-ne în față imaginea unui oraș minunat peste care războiul a trecut cu aripa sa neagră de sînge, lacrimi și moarte, romanul cheamă cu putere la buna înțelegere între popoarele lumii, pe calea rezolvării pașnice a problemelor litigioase. „Asediul" mai amintește și de sfîrșitul rușinos al cotropitorilor fasciști punînd în lumină o concluzie pe care istoria zilelor noastre a confirmat-o: oamenii liberi știu să-și apere libertatea cucerită cu prețul atîtor jertfe. Năzuința lor spre pace nu e o slăbiciune, ci expresia încrederii cu care ei privesc viitorul, convingerea fermă că viitorul aparține forțelor păcii și libertății.

H. ZALIS

*) *„Asediul" — roman de Vera Ketlinskaia — Editura Tineretului.*

Tribuna PROPAGANDISTULUI

CHEIA SUCCESULUI

In toamna anului 1953 am avut o discuţie puţin obişnuită cu secretarul organizaţiei de bază U.T.M. din fabrică.

— Tovarăşe Popa, ce părere ai despre felul cum se ţin cursurile învăţămîntului politic U.T.M.?

Mi-am expus punctul de vedere. După părerea mea, unele lecţii se ţineau la un nivel necorespunzător din cauza lipsei de pregătire temeinică a propagandiştilor.

— Ei nu duc discuţiile spre analizarea profundă de către cursanţi a problemelor, ci se mulţumesc doar să le prezinte superficial!

— M-am gîndit la toate lipsurile acestea. Ce-ai spune dacă ai conduce dumneata un astfel de cerc?

Secretarul mă privea zîmbind, parcă ghicind frămîntarea mea. Eu gîndeam că un propagandist trebuie să fie un om temeinic pregătit, un pedagog cu o adîncă cunoaştere a oamenilor, un om cu experienţă în predarea lecţiilor. Aveam eu toate aceste calităţi atunci? Desigur că nu! Mă pregăteam să refuz, cînd secretarul mi se adresă din nou:

— Inteleg! Te gîndeşti pe semne că n-ai să poţi face faţă. Greşeşti! Ai să înveţi, ai să capeţi cu timpul experienţa necesară. Noi te vom ajuta tot timpul.

Au început cursurile. Inceputul, ca orice început, mi s-a părut greu. Nu aveam experienţa de a conduce un seminar, nu veneam la predări cu un plan conspect al lecţiilor sau cu un rezumat al expunerii. Deşi mulţi dintre cursanţi îmi erau tovarăşi şi prieteni, mă purtam în faţa lor timid şi descumpănit. Mai tîrziu, pregătindu-mă la seminariile care aveau loc la cabinetul de partid, am început să-mi dau seama de ceea ce mi lipsea. In primul rînd pregătirea, o pregătire temeinică. Pentru a întocmi un conspect amănunţit al lecţiei m-am convins că este necesară studierea întregii bibliografii care se recomandă, completată cu notiţele ce le luam la seminariile de pregătire a propagandiştilor. Am adoptat un limbaj potrivit nivelului cursanţilor, alegînd problemele, sistematizîndu-le într-o formă accesibilă, interesantă, uşor de reţinut. Cu timpul timiditatea mi-a dispărut, eram mai stăpîn pe probleme, cunoşteam gradul de înţelegere al fiecărui cursant şi cheia de a-i trezi interesul, de a-l face să înţeleagă lucrurile cele mai grele. La seminarii dădeam cuvîntul celor ce se ofereau să răspundă şi nu-i întrerupeam în expunere decît atunci cînd greşeau, creau confuzii sau se îndepărtau de la problemă.

Dar în cercul pe care-l conduceam erau şi tineri care, deşi nu aveau o pregătire mai slabă decît cei ce răspundeau „voluntar", se abţineau din timiditate să ia cuvîntul. Cu aceştia procedam atent, urmărindu-i răbdător şi perseverent pentru a-i obişnui să vorbească în faţa tuturor fără să se încurce. Am procedat cu ei aşa cum am procedat cu mine însumi, vindecîndu-mă de timiditate. Astfel de tineri am întîlnit şi la cercul de studiere a Istoriei Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, anul II, în anul de învăţămînt 1954—955. Dar la sfîrşitul anului, ei vorbeau clar şi fără urmă de şovăială, sintetizînd sau dezvoltînd logic problemele, cu competenţă şi siguranţă. Unii dintre aceşti „timizi" ca Doina Nicola, Florica Caslan, Elisabeta Pinoşan, Paraipan Maria, Florentina Folea şi Elena Comanoi au absolvit cu succes cursul şi au trecut la forme superioare de învăţămînt. Doina Nicola este acum şi ea propagandistă la cursul seral, anul I, la organizaţia de secţie nr. 11.

Dar nu numai „timizi" am avut printre elevii de care trebuia să mă ocup mai mult. Erau şi dintre aceia care se considerau „tari de cap" — dar care în fond nu ştiau să se concentreze asupra unei probleme, să-i găsească înţelesul simplu şi firesc în viaţă. Pentru ei, ilustram pasajele teoretice mai grele din materie, cu exemple din lupta partidului nostru, din sarcinile de fiecare zi ale industriei noastre.

Cunoaşterea fiecărui om în parte, pregătirea temeinică a lecţiilor, expunerea într-un fel accesibil şi simplu a noţiunilor — iată cîteva din cauzele care au hotărît ca cercul pe care l-am condus să fie considerat fruntaş pe uzină. Recapitulînd acum această experienţă, atent la lipsurile pe care le-am avut şi pe care — cu sprijinul cabinetului de partid şi al organizaţiei U.T.M. — am reuşit să le înlătur, voi începe pregătit noul an de învăţămînt politic U.T.M.

MARIAN POPA
propagandist la cursul seral al organizaţiei de bază U.T.M. nr. 10, de la F. C. „Gh Gheorghiu-Dej"

Cronica filmului

Frumuseţea dragostei simple, tinereşti *)

Spectatorul filmului suedez „N-a dansat decît o vară" pleacă din sala de cinematograf emoţionat, avînd sentimentul că a văzut un film frumos, tineresc care l-a mişcat, l-a încălzit, deşi a deplîns din tot sufletul pe eroii lui, victime ale unui destin tragic. Este un film despre frumuseţea dragostei pîngărită de legile neînduplecate ale unei societăţi nedrepte.

Un subiect cît se poate de simplu. Un tînăr şi-a terminat liceul şi vine să-şi petreacă vacanţa la ţară, la nişte rude. Surpriza de a se simţi învăluit de natura mîndră şi proaspătă, de a încerca bucuriile muncii cîmpului, nu e mai mică decît aceea de a cunoaşte nişte tineri ţărani veseli, deschişi şi dornici de o viaţă frumoasă, iar în mijlocul lor o fată pură ca însuşi aerul tare al munţilor, pădurilor şi lacurilor nordului. Poate că Göran Stendal ar fi fost tentat să înceapă o mică aventură uşuratică cu această „ţărăncuţă", dacă nu s-ar fi găsit în prezenţa unui suflet pe cît de simplu, pe atît de nobil şi simţitor, a unei curăţenii interioare care — nu numai că lumina şi înfrumuseţa chipul fetei de 17 ani — dar era de-a dreptul molipsitoare, îndemnînd parcă pe oricine o cunoştea la cinste şi sinceritate. Între Göran şi Kerstin ia naştere o dragoste frumoasă, înălţătoare. Sentimentele celor doi devin cu atît mai puternice cu cît se dezvoltă într-o atmosferă de voioşie tinerească desfăşurată în mijlocul naturii, în focul preocupărilor comune pentru ridicarea culturală a satului, pentru iniţierea unei activităţi care să aducă tinerilor destinderea şi distracţia atît de necesare.

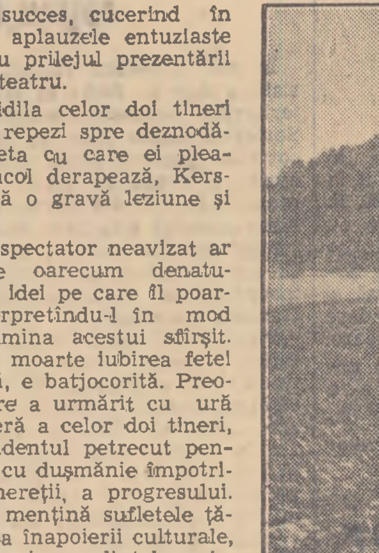
Dar asemenea unei flori de cîmp — minunată în simplitatea ei — dragostea lor nu durează decît o vară. N-a dansat decît o vară, nu s-a putut bucura mai mult micuţa Kerstin de frumuseţea iubirii ei pentru Göran Stendal. Un accident stupid i-a curmat zilele. Accidentul acesta a avut însă de fapt un rol secundar, n-a făcut decît să desăvîrşească opera pe care preotul şi ceilalţi pretinşi puritani, duşmani ai progresului, ai luminării satului şi tinerilor lui, au început-o. Într-adevăr, în lumea stăpînită de zeul ban, de relaţiile între oameni reduse la interesele cele mai meschine, dragostea celor doi tineri avea o vină de neiertat. Avea vina de a fi prea morală, de a fi prea curată, de a fi întemeiată nu pe calcularea grijulie a unei zestre, ci în mod nemijlocit pe sentimente, pe afecţiunea de o puritate de cristal, pe contopirea aproape miraculoasă a două suflete şi două trupuri. Societatea ipocrită în care domneşte morala duplicităţii, spoită cu bigotism, nu putea îngădui o asemenea apropiere între doi tineri care, într-un fel, ameninţa înşişi pilonii ipocriziei pe care se bazează o asemenea ordine socială. Văzînd că tinerii scapă de influenţa sa retrogradă, că se îndreaptă spre o viaţă care presupune binefacerile culturii şi civilizaţiei, spre dărîmarea prejudecăţilor mistice, a barierelor artificiale, spre ideile de progres şi umanitate, preotul satului îşi înteţeşte persecuţiile, aruncă blestemul asupra celor doi îndrăgostiţi. Este lesne de înţeles furia lui cînd vede că toate prigonirile, chiar şi actul extrem la care recurge în mod indirect (incendierea sălii de spectacole construită de tineri cu mîinile lor) nu dau nici un rezultat. Micul colectiv entuziast al tinerilor merge din succes în succes, cucerind în cele din urmă aplauzele entuziaste ale ţăranilor cu prilejul prezentării unei piese de teatru.

Din păcate idila celor doi tineri merge cu paşi repezi spre deznodămînt. Motocicleta cu care ei pleacă după spectacol derapează, Kerstin cade, suferă o gravă leziune şi moare.

Poate că un spectator neavizat ar putea înţelege oarecum denaturat mesajul de idei pe care îl poartă filmul, interpretîndu-l în mod pesimist în lumina acestui sfîrşit. Căci nici după moarte iubirea fetei nu este cruţată, e batjocorită. Preotul satului, care a urmărit cu ură dragostea sinceră a celor doi tineri, profită de accidentul petrecut pentru a se ridica cu duşmănie împotriva vieţii, a tinereţii, a progresului. El încearcă să menţină sufletele ţăranilor în bezna înapoierii culturale, a prejudecăţilor şi a credinţelor mistice pe care se întemeiază puterea şi bunăstarea lui. Îndrăzneşte să declare că acest accident nu e decît pedeapsa pe care a dat-o dumnezeu celor doi tineri care au „păcătuit". „Păcatul" lor a fost însă acela că s-au iubit. Cît despre „pedeapsa dumnezeiască", din film apare clar că dacă a ucis-o cineva pe Kerstin, autorii acestei crime sînt chiar aceia care i-au făcut viaţa de netrăit. Fiindcă ea era prea cinstită şi neprihănită pentru a-şi putea găsi fericirea în lumea aceea nedreaptă.

Un ţăran, Persson, un om simplu, plin de dragoste faţă de semenii săi, înţelegînd năzuinţa tineretului spre o viaţă frumoasă, spre libertate, rosteşte cîteva cuvinte calde la mormîntul fetei. Este însuşi glasul oamenilor din popor care ştiu să preţuiască dragostea adevărată, care vor lupta pentru o lume în care asemenea iubire să vieţuiască nestingherită. Iată de fapt pentru ce idealuri pledează filmul suedez „N-a dansat decît o vară", înfăţişînd soarta nefericită a celor doi tineri.

Mult mai bine s-ar fi transmis însă conţinutul de idei al filmului dacă sfîrşitul ar fi dat o perspectivă mai clară asupra rezolvării conflictului nelăsînd nici o portiţă pentru concluzii confuze, pesimiste, precum şi dacă s-ar fi dezvăluit mai profund caracterul forţelor sociale a căror înfruntare îşi găseşte ilustrarea în această povestire simplă. Se poate spune totuşi că realizatorii filmului (scenarist: W. Semitjov, regizor: Anne Mattson) au merite deosebite în realizarea marii simplităţi a filmului, în găsirea acelor mijloace de expresie care corespund perfect acţiunii, caracterului celor două personaje centrale. Este demnă de remarcat şi grija pentru desăvîrşita frumuseţe şi poezie a scenelor de dragoste îndeosebi, în care nu există nici un fel de accente vulgare ce ar fi putut periclita calitatea peliculei. Sînt de neuitat episoade ca acela al dansului pe estrada de la marginea lacului — cînd apropierea tot mai strînsă a celor doi tineri valsînd, sugerează ideea deplinei comunităţi sufleteşti dintre ei — ca şi scena cînd Göran şi Kerstin nu pridideșc să se îmbrăţişeze în văzul tuturor pe scena micului teatru, bucuroşi peste măsură de succesul care a încoronat, în ciuda tuturor piedicilor, munca colectivului de tineri, bucuroşi de simplul fapt că se iubesc, că sînt totul unul pentru altul.

O contribuţie hotărîtoare la realizarea filmului a avut-o actriţa Ulla Jacobson care s-a impregnat într-atîta de tot ceea ce e propriu caracterului Kerstinei, încît simpla ei apariţie pe ecran aduce parcă boarea de frumuseţe morală a fetei fără prihană, care se dăruie total pe altarul dragostei şi al luptei pentru o viaţă mai bună. Un alt personaj deosebit de reuşit este Persson, tipul unui ţăran de rînd în care se întrezăresc trăsăturile de caracter ale unui om înaintat, dornic de progres şi luminare.

Plecînd de la acest film, păstrezi în inimă, alături de regretul pentru sfîrşitul tragic al iubirii eroilor pe care i-ai îndrăgit, sentimentul că ai asistat la o nedreptate strigătoare la cer, care trebuie sfîrşită cît mai repede. În suflet îţi clocoteşte revolta pentru faptul că asemenea oameni buni, tineri care au tot dreptul la fericire, sînt văduviţi de ea. Şi în chip firesc — după ce ai văzut filmul — te simţi obligat să te solidarizezi odată în plus cu cei care suferă, să lupţi împotriva celor care, terfelind dragostea în noroi, o înlocuiesc cu înşelăciune şi desfrîu, să militezi pentru a grăbi venirea acelor vremuri cînd dragostea şi progresul nu vor mai fi socotite nicăieri pe lume ca dăunătoare şi vor putea înflori în voie. În acelaşi timp, tînărul spectator se simte fericit pentru faptul că trăieşte într-o ţară liberă în care dragostea adevărată nu întîmpină nici o împotrivire, fiind, am putea spune, chiar un element vital al făuririi lumii noi.

MIRCEA ANDREI

*) *„N-a dansat decît o vară" — producţie a cinematografiei suedeze.*

Declaraţiile unor cetăţeni romîni repatriaţi

Decretul Prezidiului Marii Adunări Naţionale a R.P.R. „Pentru înlesnirea repatrierii unor cetăţeni şi foşti cetăţeni romîni şi amnistierea celor repatriaţi" a deschis larg, în faţa emigranţilor, posibilităţile unei vieţi fericite, în patria noastră liberă.

Actul de mărinimie al guvernului nostru a fost primit cu entuziasm şi încredere de marea majoritate a emigranţilor romîni, aflători în străinătate. Oficiile diplomatice ale R.P.R. din diferite ţări primesc numeroase cereri de repatriere din partea emigranţilor.

După ani grei de mizerie materială, suferinţe şi umilinţi, numeroşi emigranţi au început să sosească în ţară, folosind posibilităţile oferite de decretul Prezidiului Marii Adunări Naţionale a R.P.R.

Printre cei care s-au repatriat în ultimul timp se numără: Băiulescu Stelian, locotenent colonel, repatriat din Germania occidentală, stabilit în Bucureşti; Dreve Gheorghe, căpitan, repatriat din Germania occidentală, stabilit la Cluj; avocatul Crişan Alexandru, repatriat din Germania occidentală, stabilit la Bucureşti; studentul Iusco Ioan, repatriat din Germania occidentală, stabilit la Baia Mare; Grau Mihail, agricultor, repatriat din Austria, stabilit în comuna Noul Săsesc, regiunea Stalin; Bender Franz, rotar, repatriat din Austria, stabilit la Cacova, regiunea Timişoara; Linder Ecaterina, agricultoare, repatriată din Austria, stabilită în comuna Maţişul, regiunea Stalin; Blaga Pavel, agricultor, repatriat din Franţa, stabilit în comuna Rupea, regiunea Stalin; Maier Ileana, repatriată din Franţa, stabilită în comuna Uioara, regiunea Cluj şi alţii. Cei repatriaţi se bucură de toate drepturile şi libertăţile cetăţeneşti garantate de regimul de democraţie populară din ţara noastră şi ei s-au şi încadrat în cîmpul muncii potrivit cu cunoştinţele şi aptitudinile lor. Cot la cot cu toţi oamenii muncii din ţara noastră ei muncesc astăzi în mod cinstit, contribuind la întărirea patriei şi crearea unei vieţi îmbelşugate pentru toţi.

Într-o scrisoare adresată Consiliului de Miniştri, fostul locot. colonel Băiulescu Stelian spune printre altele:

„Profund emoţionat de conţinutul Decretului am considerat că acest act generos şi plin de umanitarism faţă de cei care au săvîrşit diferite acte potrivnice intereselor ţării îmi permite şi mie — care am fugit din patrie — să mă întorc în ţară şi să reîncep o viaţă nouă şi cinstită.

Socotesc de datoria mea să relatez în mod deschis despre greşelile mele şi ale altora, comise împotriva poporului meu. În anul 1947, influenţat de elemente răuvoitoare, dezorientat din punct de vedere politic, am părăsit ţara şi familia, trecînd clandestin graniţa. Am fost obligat să trec prin lagărele din Austria şi să rătăcesc prin Franţa, coloniile franceze şi în ultimul timp prin Germania occidentală. Pe unde am trecut am fost supus la cele mai groaznice umiliri posibile. Pentru a determina pe emigranţi să devină spioni şi unelte împotriva patriei lor, serviciile de spionaj străin le-au creat condiţii speciale. Astfel, emigranţii au cunoscut mizeria, foamea şi diferite metode de şantaj.

Timp de un an cît am stat în Algeria şi Tunis în legiunea străină franceză, în infernul armatei coloniale, am avut posibilitatea să cunosc rolul ce-l au aceste trupe formate din oameni înfometaţi, cumpăraţi pe bani ca nişte vite pentru abator.

Distrus din punct de vedere moral şi fizic, în urma maltratărilor suferite, am fost reformat după care, sub escortă, am fost aruncat în Germania occidentală fără un sprijin moral sau material.

În Germania a început un nou calvar; ani de zile am trăit în cea mai neagră mizerie, împreună cu alţi 150 de nenorociţi şi fără posibilitatea de a găsi de lucru.

Mi-am dat seama că cei ce se dau drept reprezentanţi ai romînilor din străinătate cum sînt fostul general Ion Gheorghe, Alexandrescu Dumitru, fost colonel, H. Scheiner, specialist în materie de diversiune, sînt în realitate agenţi plătiţi ai unor puteri străine.

Am putut să mă conving şi despre activitatea căpeteniilor legionarilor, Horia Sima, Traian Borobaru, Vasile Mailat. Aceştia, precum şi alţii de teapa lor, sînt folosiţi cu scopul de a pune la cale acţiuni de spionaj şi diversiune împotriva ţării noastre. În acelaşi timp ei caută să împiedice repatrierea elementelor cinstite, denaturînd adevărul asupra realităţilor din ţara noastră".

Declaraţii asemănătoare a făcut şi Iusco Ion, fost secretar al unei organizaţii a emigranţilor romîni (Clubul romînesc — München). În scrisoarea adresată Consiliului de Miniştri, el scrie printre altele:

„Din anul 1947 am trăit în diferite oraşe din Germania occidentală şi am întîlnit peste tot condiţii grele de trai, neîncredere în ziua de mîine şi o atmosferă de ură, alimentată artificial de „şefii emigraţiei".

Activitatea dusă zi de zi de către „conducătorii emigraţiei" face ca de la o zi la alta să crească dispreţul faţă de ei al celor care formează grosul emigraţiei. În rîndul acestora din urmă creşte tot mai mult dorinţa de a se reîntoarce fiecare la vatra lui.

Recrutarea şi trimiterea în ţară de paraşutişti din rîndul acelora care îşi vînd conştiinţa, sfîrşitul inevitabil pe care îl au acţiunile aventuroase m-au influenţat şi mai mult să iau o poziţie hotărîtă să mă repatriez.

În aceeaşi situaţie se găseşte imensa majoritate a emigraţiei.

Din cele aflate în străinătate despre realizările din ţara noastră mi-am dat seama de calea dreaptă şi luminoasă pe care păşeşte azi patria noastră".

Dreve Gheorghe, fost căpitan, în scrisoarea adresată Consiliului de Miniştri spune printre altele:

„Spiritul larg şi generozitatea ce se degajă din Decretul de amnistie pentru emigranţii repatriaţi m-au făcut să reflectez asupra acţiunilor duşmănoase săvîrşite de mine în trecut împotriva ţării. Am ajuns la convingerea că lucrul cel mai cinstit este să recunosc deschis greşelile şi să mă întorc în ţară pentru a mă încadra împreună cu familia mea în munca constructivă a poporului nostru.

Am activat în organizaţiile refugiaţilor romîni, fiind mai mulţi ani vicepreşedintele „Asociaţiei emigranţilor romîni" din sud-vestul Germaniei. Aparent, scopul acestor asociaţii era cultural-social. În fapt, ele au fost oficine de propagandă pentru defăimarea ţării, devenind pepiniere pentru recrutarea de elemente ce urmau să fie pregătite pentru a fi strecurate în R.P.R. cu scop de spionaj şi diversiune.

Recunoscînd în mod sincer că faptele săvîrşite de mine sînt dăunătoare ţării, m-am hotărît să rup complect cu activitatea mea de pînă acum şi să mă repatriez".

În încheiere, fostul căpitan Dreve Gheorghe cere să i se acorde posibilitatea ca prin muncă cinstită să fie folositor patriei.

(Agerpres)

O nouă demonstraţie a specialiştilor sovietici în domeniul agriculturii

Luni după amiază, specialiştii sovietici în domeniul agriculturii care ne vizitează ţara au sosit în oraşul Constanţa.

Cea de a patra demonstraţie practică privitoare la recoltarea şi însilozarea separată a porumbului şi a tulpinelor de porumb a avut loc marţi la gospodăria agricolă de stat din Agigea, raionul Negru Vodă. La demonstraţie au asistat numeroşi muncitori de la gospodării agricole de stat, colectivişti, specialişti de la staţiunea experimentală zootehnică Palas.

S. S. Praksin, A. A. Berezovski şi N. S. Korobkin au prezentat referate privind cultivarea porumbului în vederea însilozării separate, tehnologia însilozării furajelor şi organizarea executării construcţiilor pentru însilozarea nutreţurilor în U.R.S.S.

F. I. Dubkoveţki a împărtăşit din experienţa sa de preşedinte de colhoz. El a subliniat importanţa pe care colhoznicii o acordă însilozării separate a ştiuleţilor şi tulpinelor de porumb, pentru a asigura o hrană mai consistentă animalelor.

Demonstraţia practică s-a făcut pe ogoarele gospodăriei agricole de stat din Agigea. Cei prezenţi au urmărit cu un deosebit interes felul în care se face recoltarea ştiuleţilor cu ajutorul combinei sovietice K.U. 2 şi cum se însilozează separat ştiuleţii şi tulpinele de porumb folosindu-se tocătoarele universale.

Însilozarea separată a ştiuleţilor şi tulpinelor de porumb a stîrnit un deosebit interes printre participanţii la demonstraţie. Nezahat Demirgean, inginer zootehnist la gospodăria agricolă de stat Agigea, s-a angajat ca în anul viitor cantitatea de ştiuleţi şi tulpine de porumb însilozate să fie mult mai mare.

După ce specialiştii sovietici au răspuns la întrebările puse de participanţi, tov. Marin Vintilă, prim-secretar al comitetului regional Constanţa al P.M.R., a mulţumit oaspeţilor pentru preţioasele îndrumări date.

Tov. Virgil Gligor, locţiitor al ministrului Agriculturii şi Silviculturii, a arătat apoi sarcinile care revin agronomilor şi zootehniştilor pentru a răspîndi în rîndurile tuturor lucrătorilor din agricultură învăţămintele desprinse din această demonstraţie.

Coroane de flori depuse la Monumentul pompierilor din Dealul Spirei

Cu prilejul zilei de 13 septembrie — Ziua pompierilor din R.P.R. — marţi dimineaţa a avut loc la Monumentul pompierilor din Dealul Spirei, solemnitatea depunerii de coroane de flori.

La solemnitate au luat parte tovarăşii general maior Ioan Şerb, locţiitor al ministrului Afacerilor Interne, colonel N. Iani, St. Deutsch, secretar al Comitetului orăşenesc Bucureşti al P.M.R., C. Boroneţ, vicepreşedinte al Sfatului Popular al Capitalei, colonel Nistor Lungu, colonel Pamfil Tatu, locotenent colonel C. Nicoară şi alţii.

Au participat de asemenea militari ai Forţelor Armate, reprezentanţi ai unităţilor militare şi formaţiunilor civile de pază contra incendiilor, oameni ai muncii.

O gardă de onoare cu muzică şi drapel a dat onorul.

Au fost depuse coroane de flori din partea Direcţiei de pază contra incendiilor din M.A.I., a Sfatului Popular al Capitalei, a unor unităţi militare şi civile de pază contra incendiilor, de delegaţi din partea marilor întreprinderi ale Capitalei.

(Agerpres)

Primele excursii internaţionale organizate de O. N. T. „Carpaţi"

Oficiul naţional de turism „Carpaţi" înfiinţat de curînd în scopul organizării activităţii turistice internaţionale în ţara noastră, şi-a început activitatea.

Primele excursii vor fi organizate în cursul lunilor septembrie şi octombrie în Uniunea Sovietică, în cadrul unui schimb de turişti romîni şi sovietici, pe baza convenţiei încheiate cu Intreprinderea de turism „Inturist" — Moscova.

Turiştii romîni vor vizita în Uniunea Sovietică, Moscova, împrejurimile ei şi Expoziţia agricolă unională.

In ţara noastră, turiştii sovietici vor vizita Bucureştiul, împrejurimile lui, Oraşul Stalin şi diferite staţiuni de odihnă de pe Valea Prahovei.

Călătoria turiştilor romîni, care va dura 10 zile, se va face cu vagoane de dormit, iar în timpul şederii la Moscova, turiştii vor fi cazaţi în cele mai bune condiţii.

La aceste excursii se poate înscrie orice cetăţean romîn, pe baza unei cereri de viză însoţită de achitarea costului călătoriei, în care sînt cuprinse toate cheltuielile legate de programul stabilit.

Inscrierea pentru prima excursie a turiştilor romîni care va începe la 25 septembrie, începe astăzi 14 septembrie la ghişeul special al Oficiului Naţional de Turism „Carpaţi" din Calea Victoriei nr. 112.

(Agerpres)

VENIŢI SĂ NE VIZITAŢI...

Dacă de la Satu Mare ocoleşti şoseaua principală şi mergi pe un drum lăturalnic, nu-ţi va părea rău. Cei 5—6 km. pe care îi ai de străbătut pînă în comună — în Păuleşti — nici nu-i simţi. O fugă bună de bicicletă şi atît... Cînd însă drumul lăturalnic se împreună cu drumul mare, în cale îţi ies mîndre casele păuleştenilor. La ferestre garoafe roşii, înflorite. Curţile — curate ca oglinda — şi gardurile — văruite toate — te încredinţează şi ele ce fel de oameni sînt colectiviştii de aici.

Care cu poveri de bucate trec în sus şi în jos. In dosul unei curţi, departe, spre fund, se aude zgomotul înfundat al unei batoze în mers. Cine trece pe aici şi-ar putea spune: „Nimic de zis, oamenii îs vrednici... Dar pînă acum nici n-au terminat cu treieratul"... Te înşeli, cititorule. Colectiviştii au acum altceva de lucru. Cu treierişul au terminat de mult. Acum treieră, da, dar acesta este un treieriş suplimentar. Nu înţelegi? Ei, nu-i nimic! Te vei lămuri îndată...

In gospodăria colectivă „Steagul lui Lenin" din comuna Păuleşti sînt zeci de utemişti şi tineri. Tovarăşa Maria Zidaru, preşedinta colectivei, a văzut multe şi i-a învăţat multe şi pe tineri. Fiecare dintre ei poate să-ţi povestească întîlnirea dintre tovarăşa Zidaru şi comsomoliştii colhoznici, despre metodele acestora de muncă. Fiecare ştie ce înseamnă un bob de grîu pierdut.

In anii trecuţi, gospodăria colectivă a rămas în urma altor gospodării. Anul ăsta însă, întrecerea în colectivă a pornit „pe viaţă şi pe moarte" — cum le place tinerilor să spună. Şi dacă toate au fost cum au fost pînă în luna mai, de-atunci încoace, organizaţia de bază U.T.M. şi-a îmbunătăţit mult felul şi metodele de muncă. Dar cum ar fi putut face altfel cînd colectiviştii din Agriş i-au chemat la întrecere? Atunci, secretarul organizaţiei de bază U.T.M. din colectivă, Vasile Brendly, se afla pe uliţa satului. Cu ziarul în mînă a fugit într-un suflet la tovarăşa Zidaru.

Şi dintr-o scurtă discuţie, secretarul a înţeles că nu-i de şagă. Cei de la Agriş nu se vor lăsa cu una cu două, se vor ţine de cuvînt. Şi au pornit şi păuleştenii la treabă. Cum au prelucrat iniţiativa şi cum s-au împărţit tinerii colectivişti din Păuleşti în brigăzi nu mai e necesar să povestim. Vom vorbi numai despre felul cum şi-au îndeplinit angajamentul...

★

Era prin mai... Odată cu soarele de dimineaţă, pe drumul satului ce ducea spre cîmp răsăreau tinerii cu uneltele şi atelajele. Cele 140 de hectare cultivate cu grîu aveau multe buruieni. Acest teren întins se împărţise însă în două, iar fiecare dintre aceste jumătăţi constituia cîmpul de luptă al uneia din cele două brigăzi de cîmp.

Un tînăr cu un smoc de mustaţă sub nas, cu o privire ascuţită şi cu pălăria aruncată ca din întîmplare pe-o sprînceană conducea brigada a II-a, brigadă de tineret. Fiecare dintre tinerii din brigadă l-au văzut mai de dimineaţă decît zorile. Bătea la poarta lor şi făcea pe supăratul:

— Hai, măi feciorași! Or vreţi să ne-o ia înainte brigada întîia, a lui Andrei?

Cel mustrat mai căsca de două-trei ori apoi alerga şi el la altul... apoi la altul... iar cu toţii — la cîmp.

Cîteva zile a mers bine. Se aflau pe locul întîi. Dar cum celălalt brigadier, Andrei Balog, nu trăia la marginea pămîntului, a aflat cum stă toată tărăşenia. Iar într-o zi Balog l-a întîlnit pe Ion Groza, brigadierul de la a doua şi i-a spus:

— Te numeşti tu Ion Groza, dar nici eu n-oi fi vreun Marinică. De mîine ia-ţi noroc bun de la tabla de onoare, Ioane! Te-am întrecut la întreţinerea culturilor...

...La sfîrşitul plivitului, Andrei Balog a fost fruntaş. Groza doar că nu a plîns de necaz. Şi cînd te gîndeşti că Balog nu l-a întrecut decît cu o singură zi! Plivitul al patrulea l-a făcut cu o singură zi mai înainte.

Oricît s-a străduit Groza ca la prăşit, cel puţin, să i-o ia înainte, tot degeaba. Aveau părţi egale. Cele 91 hectare de porumb, 5 hectare cu sfeclă de zahăr şi 6,75 hectare cu cartofi etc., Balog le-a terminat de prăşit a treia oară, tot înaintea lui Groza.

La început Groza s-a „scuzat" că pe terenul unde munceşte brigada sa buruienile cresc mai repede. Cînd însă a stat de vorbă cu colectiviştii din brigadă, aceştia au început să-l tragă de mînecă. „Aşa e cînd te afli în întrecere — i-au spus ei. Ce să-i faci? Nu-ţi prea vine bine să te ştii în coadă. Şi, la urma urmei, orice scuză ai căuta, ea nu te poate ridica printre fruntaşi..."

...Au trecut săptămîni şi luni. A sosit perioada secerişului. Ei, acum să te ţii întrecere...

Să te prindă soarele pe cîmp, cu răsăritul său portocaliu, e bine. Dar ca să lucrezi în aşa fel ca soarele să se mire de ceea ce vede, e minunat.

Trei flăcăi cu secerători fac pîrtie largă. Alţii, pentru ca munca să fie şi mai plină, cosesc grîul. Iată aici, la dreapta, e Mihai Bogdan, dincolo Buday Andrei iar mai încolo, Kalman Veiconi. Cu un şuier ascuţit coasa doboară spicele. Cu toate că le-a culcat furtuna, spicele sînt tot atît de pline... Codane cu glas subţire cîntă cînd în limba maghiară, cînd în limba romînă. Printre ele se află şi Ileana Patiş. Ea e cea mai harnică tînără din brigada a doua. Aleargă ca o sfîrlează de la un loc la altul, făcînd cînd poloage, cînd legături, cînd snopi..

...Dar ce mai veste-poveste. In foarte scurt timp s-a terminat secerişul şi s-au cărat şi grînele la arie.

La gazeta tineretului de la arie a apărut un articol semnat de tovarăşa Maria Zidaru. Articolul nu era prea lung dar se încheia cu următoarele cuvinte: „Brigada lui Ion Groza a fost tot timpul în frunte la seceriş. Cinste fruntaşilor noştri".

A început şi treierişul... Prilej de discuţii: care dintre brigăzi să înceapă? Dar cum fruntaşii au cuvîntul, Groza a şi început să vîre în batoză primii snopi. Aceasta s-a petrecut într-o dimineaţă. Zi grea pentru brigada întîia. Dar fruntaşii au cuvîntul....

— Nu-i nimic! Vedem noi de acum încolo cine vor fi fruntaşii — şi-a spus în gînd Balog. Apoi a discutat cu Sekey Francisc, Iosif Veiconi, Serbina Mihai, şi alţi colectivişti din brigadă.

— Să ne organizăm mai bine munca — a spus el. Uite, în felul ăsta vom ocupa tot locul întîi... Aria e electrificată. Aşa că...

— Aşa să facem — l-au aprobat ceilalţi.

Şi noaptea a venit. Aria era luminată ca ziua. Cei din brigada întîia s-au avîntat cu însufleţire în muncă. Bîzîiala de bondar supărat a batozei îi îndîrjea şi mai mult pe colectivişti...

Pe tovarăşa Maria Zidaru o primiră însă cu bucurie. Trecuse pe la ei în timpul nopţii şi le văzuse hărnicia. Acum la gazeta de perete ea înlocuia un articol. Desigur, se-nţelege, scris tot de mîna sa. In articol se amintea că, pentru a doua oară, brigada întîia de tineret a ajuns fruntaşă.

Au trecut de-atunci mai multe zile şi nopţi. Articolul nu a mai fost schimbat. Rezultatele brigăzii a doua nu au putut niciodată, pînă la sfîrşitul treierişului, să întreacă pe cele ale brigăzii întîia...

...Iar tu, cititorule, nu te mira. Vezi că astăzi au ultima zi de treieriş. Acest grîu e o recoltă suplimentară. Degeaba te miri! Iar nu înţelegi? Discută atunci cu baci Vasile Lupşa, ori baci Iuliu Astalnok. Amîndoi — în ciuda anilor care le-au trecut peste leatul tinereţii — lucrează unul în brigada întîia de tineret, iar celălalt într-a doua. Intr-o zi, ei au adunat cu grebla mecanică de pe miriște un stog întreg de grîu. Asta-i grîul „recoltă suplimentară". Dacă rămînea pe cîmp s-ar fi pierdut mai bine de 3000 de kg. Dar aşa... Au adus şi ei un însemnat aport la asigurarea unei recolte bogate „cu tot elanul tinereţii" — cum le place să se fălească de multe ori, nevrînd să recunoască în faţa nimănui că ei înaintează în vîrstă. Totuşi, cîte odată, cînd săvîrşesc fapte de acest fel, ei îşi răsfiră mîna prin părul alb şi spun:

— Hei, măi feciorule! Dacă n-aveţi bătrîni, să vi-i cumpăraţi...

★

Dar cu asta nu s-a terminat munca. Mai sînt de făcut multe, iar tinerii din gospodărie nu vor ca cei din Agriş să le-o ia înainte. Cu grîul au mers bine. Recolta obţinută la hectar este frumoasă. In porumb intri ca în pădure. Dar nu despre fir e vorba. Ştiuleţii promit o recoltă de cel puţin 3500 kg. la hectar. Cînd ai să vezi însă cartofii — care cîntăresc nu mai mult de doi un kilogram — îţi vei da seama la ce a folosit cenuşa, semănatul în cuiburi aşezate în pătrat şi prăşitul la timp. Iar dacă fiecare sfeclă de zahăr trece de un kilogram în greutate, te vei convinge că tinerii din Păuleşti n-au stat cu mîinile în sîn. Hărnicia lor e dovedită şi de zilele-muncă pe care le au pînă acum în colectivă. Pînă la 1 august, de pildă, Serbina Mihai are 215 zile-muncă. Veikoni Iosif are 194, Todica Aurel 157 şi aşa mai departe...

Pentru a-i ispiti pe cei de la Agriş, ca să vadă şi realizările lor şi să ştie dacă nu le-au luat-o cumva înainte, cei din Păuleşti le-au scris o scrisoare în care le arătau succesele obţinute. Răspunsul însă nu a fost tocmai cel aşteptat. Csaki Emerik — cunoscutul brigadier al colectivei din Agriş, fruntaş al recoltelor bogate — împreună cu secretarul organizaţiei de bază U.T.M. de acolo le-au răspuns:

„Dragi tovarăşi, noi vă felicităm pentru succesele voastre şi ne bucurăm de realizările obţinute de voi. Cît priveşte însă întrecerea, ascultaţi: Recolta noastră de grîu obţinută la hectar este mai mare, iar dacă ne-am angajat ca de pe fiecare hectar cultivat cu porumb să obţinem 3500 kg., apoi producţia medie de porumb va fi de cel puţin 6.500 kg. de boabe. Avem un porumb bogat. Veniţi şi voi să ne vizitaţi"...

— Ce să-i faci! — suspină tinerii colectivişti din Păuleşti. La anul poate...

VIOREL TOADER
ION TEOHARIDE
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Baia Mare

Incheierea tratativelor dintre delegațiile guvernamentale ale U.R.S.S. și R. F. Germane

MOSCOVA 13 (Agerpres). — TASS transmite: La 13 septembrie ora 10 (ora Moscovei) a avut loc o ședință restrînsă a delegațiilor guvernamentale ale Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste și Republicii Federale Germane.

După o pauză, la ora 15 a avut loc cea de a 4-a ședință a delegațiilor guvernamentale ale U.R.S.S. și R. F. Germane la care au participat toți membrii delegațiilor. La ședință a continuat discutarea problemei stabilirii relațiilor diplomatice, comerciale și culturale între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană.

La începutul ședinței, N. A. Bulganin, conducătorul delegației guvernamentale a U.R.S.S., președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și V. M. Molotov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. au făcut declarații.

Ca urmare a schimbului de păreri care au avut loc și la care au luat parte N. A. Bulganin, conducătorul delegației guvernamentale a U.R.S.S., președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., cancelarul federal K. Adenauer, conducătorul delegației guvernamentale a R. F. Germane, N. S. Hrușciov, membru în Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S., V. M. Molotov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., W. Hallstein, secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe al R. F. Germane, a fost adoptată o hotărîre cu privire la stabilirea de relații diplomatice între Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste și Republica Federală Germană și în acest scop s-a hotărît să se procedeze la un schimb de scrisori corespunzătoare.

Cu aceasta, tratativele delegațiilor guvernamentale ale U.R.S.S. și R.F.G. s-au încheiat. A fost adoptat un comunicat comun cu privire la rezultatele tratativelor ce au avut loc la Moscova.

Comunicatul final cu privire la rezultatele tratativelor dintre delegațiile guvernamentale ale Uniunii Sovietice și Republicii Federale Germane

Intre 9 și 13 septembrie 1955 au avut loc la Moscova tratative între delegația guvernamentală a Uniunii Sovietice și delegația guvernamentală a Republicii Federale Germane.

Din partea sovietică, la tratative au participat N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. (conducătorul delegației), N. S. Hrușciov, membru în Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S., V. M. Molotov, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și ministru al Afacerilor Externe al U.R.S.S., M. G. Pervuhin, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., I. G. Kabanov, ministrul Comerțului Exterior, V. S. Semionov, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S.

Din partea Republicii Federale Germane, la tratative au participat: cancelarul federal dr. K. Adenauer (conducătorul delegației), dr. H. von Brentano, ministrul Afacerilor Externe, dr. W. Hallstein, secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe, dr. H. Globke, secretar de stat al Cancelariei cancelarului federal, K. Arnold, președintele Comisiei pentru Afaceri Externe a Bundesratului, primul ministru al landului „Renania de nord-Westfalia, K. G. Kiesinger, președintele Comisiei pentru Afaceri Externe a Bundestagului, C. Schmid, vicepreședinte al Comisiei pentru Afaceri Externe a Bundestagului, Ambasadorul G. Blankenhorn, ambasadorul V. von Eckardt, directorul de minister dr. W. Grewe.

In cursul tratativelor, care s-au desfășurat într-o atmosferă de înțelegere reciprocă, a avut loc un schimb larg și deschis de păreri în problema relațiilor dintre Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste și Republica Federală Germană.

In cursul tratativelor s-a discutat problema stabilirii de relații diplomatice între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană. S-a realizat un acord, care și-a găsit expresia în scrisorile respective pe care le-au schimbat părțile (ținîndu-se seama că urmează să se obțină asentimentul guvernului federal și al Bundestagului, precum și al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.) de a stabili relații diplomatice între cele două țări, de a se institui în acest scop ambasade, respectiv la Bonn și Moscova și de a face schimb de reprezentanți diplomatici cu rang de ambasadori extraordinari și plenipotențiari.

Cele două delegații au căzut de acord că stabilirea de relații diplomatice va servi dezvoltării înțelegerii reciproce și colaborării între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană, în interesele păcii și securității în Europa.

Părțile pornesc de la faptul că stabilirea și dezvoltarea unor relații normale între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană va contribui la rezolvarea problemelor nereglementate, referitoare la întreaga Germanie și va trebui să ajute prin aceasta la soluționarea principalei probleme naționale a poporului german — restabilirea unității unui stat democrat german.

Ca o confirmare a acordului realizat, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și cancelarul federal al Republicii Federale Germane au făcut un schimb de scrisori, al căror text se publică mai jos.

Părțile au căzut de asemenea de acord ca într-un viitor apropiat să se ducă tratative între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană în problemele dezvoltării comerțului.

Excelenței Sale,
Domnului KONRAD ADENAUER
Cancelarul Republicii Federale Germane

Moscova 13 septembrie 1955

Domnule cancelar federal,

In legătură cu acordul realizat în cursul tratativelor dintre delegațiile guvernamentale ale Uniunii Sovietice și Republicii Federale Germane, am onoarea să vă confirm că guvernul sovietic a hotărît să stabilească relații diplomatice cu guvernul Republicii Federale Germane și să facă schimb de reprezentanți diplomatici cu rang de ambasadori extraordinari și plenipotențiari.

Guvernul Uniunii Sovietice își exprimă convingerea că relațiile diplomatice care se stabilesc în prezent vor contribui la dezvoltarea înțelegerii reciproce și a colaborării dintre Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană în interesul păcii și securității în Europa.

Procedînd astfel, guvernul sovietic pornește de la aceea că stabilirea și dezvoltarea de relații normale între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană va contribui la rezolvarea problemelor nereglementate privind întreaga Germanie și va trebui astfel să ajute la soluționarea principalei probleme naționale a poporului german — restabilirea unității unui stat democrat german.

Prin prezenta consider necesar să declar că acordul cu privire la stabilirea de relații diplomatice între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană va intra în vigoare de îndată ce va fi aprobat de către Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Vă rog, domnule cancelar, să primiți asigurarea înaltei mele stime.

N. BULGANIN

Moscova 13 septembrie 1955

Excelenței Sale,
Președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.
Domnului Mareșal N. A. BULGANIN

Moscova

Domnule președinte al Consiliului de Miniștri.

In legătură cu acordul realizat în cursul tratativelor dintre delegațiile guvernamentale ale Republicii Federale Germane și Uniunii Sovietice am onoarea să vă confirm că guvernul federal a hotărît să stabilească relații diplomatice cu guvernul Uniunii Sovietice și să facă schimb de reprezentanți diplomatici cu rang de ambasadori extraordinari și plenipotențiari.

Guvernul federal își exprimă convingerea că relațiile diplomatice care se stabilesc în prezent vor contribui la dezvoltarea înțelegerii reciproce și a colaborării dintre Republica Federală Germană și Uniunea Sovietică, în interesul păcii și securității în Europa.

Procedînd astfel guvernul federal pornește de la aceea că stabilirea și dezvoltarea de relații normale între Republica Federală Germană și Uniunea Sovietică va contribui la rezolvarea problemelor nereglementate, privind întreaga Germanie și în felul acesta va ajuta la soluționarea principalei probleme naționale a poporului german — restabilirea unității unui stat democrat german.

Prezentul acord intră în vigoare de îndată ce Cabinetul federal și Bundestagul german își vor da asentimentul.

Vă rog, domnule președinte al Consiliului de miniștri, să primiți asigurarea înaltei mele stime.

ADENAUER

Scurte știri

● După cum anunță agenția France Presse, „pe baza unui decret publicat la 13 septembrie de „Journal officiel", Partidul Comunist din Algeria, precum și toate organizațiile și asociațiile care îl sprijină sau care sînt direct legate de el, sînt interzise începînd de la această dată pe întregul teritoriu al republicii franceze".

● După cum anunță ziarul „Hindustan Standard", guvernele Republicii Populare Chineze și S.U.A. au informat oficial guvernul indian că au ajuns la un acord cu privire la repatrierea persoanelor civile. Ziarul „Times of India" scrie că în curînd vor începe tratativele preliminare între India, Anglia, China și S.U.A., în legătură cu aplicarea acestui acord.

● La Berlin a apărut de curînd lucrarea „Tragfluegeltheorie", traducerea în limba germană a lucrării „Aerodinamica" de acad. E. Carafoli. Ministerul Invățămîntului superior din Republica Democrată Germană a introdus acest tratat în programul de studii al universităților și institutelor tehnice superioare.

Declarația președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. A. Bulganin, în problema cetățenilor sovietici strămutați, reținuți în Germania occidentală

În anii ultimului război, armata hitleristă a dus cu forța în Germania de pe teritoriile vremelnic ocupate ale Uniunii Sovietice multe sute de mii de cetățeni sovietici pașnici. Mulți dintre acești oameni sovietici au pierit în lagăre, la muncile forțate din Germania. După zdrobirea armatei hitleriste, majoritatea cetățenilor sovietici strămutați rămași în viață s-au înapoiat în patrie. Însă o parte însemnată a fost reținută, mai ales în Germania occidentală.

Potrivit informațiilor existente, pe teritoriul Republicii Federale Germane continuă să se afle peste 100.000 de astfel de cetățeni sovietici, denumiți în multe cazuri „persoane fără patrie". Majoritatea acestor oameni nefericiți, smulși prin forță patriei și familiilor lor, nu au o muncă permanentă, sînt lipsiți de locuințe, de mijloace de existență, îndură grele privațiuni și mizerie. Ei se află în mîini străine fiind în situația unor oameni lipsiți de drepturi și de independență. Cunoaștem de asemenea multe cazuri cînd cetățenii sovietici strămutați, care sînt nemulțumiți de situația lor grea, sînt ținuți în închisori pe teritoriul Republicii Federale Germane.

Organizații cunoscute, ostile Uniunii Sovietice, desfășoară cu sprijinul autorităților respective o propagandă rău voitoare, care împiedică repatrierea, care intimidează și terorizează pe cei care doresc să se repatrieze. Totodată continuă încercările inadmisibile de a se folosi aceste persoane în scopuri politice criminale.

Considerăm că această situație creată cetățenilor sovietici strămutați în Republica Federală Germană este anormală și se află în contradicție cu principiile umanitare și ale libertății persoanei. Guvernul sovietic consideră de datoria sa să ia și apărarea acelor cetățeni sovietici care în anumite condiții nu s-au comportat bine față de patria lor. Sperăm că ei se vor îndrepta și nu-i vom trage la răspundere severă pentru infracțiunile săvîrșite.

Atrăgînd atenția delegației guvernamentale a Republicii Federale Germane asupra acestei situații, sperăm că guvernul Republicii Federale Germane va lua măsurile corespunzătoare și-și va da concursul pentru repatrierea cetățenilor sovietici strămutați.

Declarația ministrului Afacerilor Externe al U. R. S. S., V. M. Molotov

După cum raportează aviatorii sovietici care efectuează zboruri pe linii interne și internaționale, în aer se observă zboruri necontrolate ale unor mari baloane de care sînt atașate încărcături. Aceste baloane ating un diametru pînă la opt metri și o lungime de 16 metri. Examinarea acestor baloane culese pe teritoriul Uniunii Sovietice arată că greutatea încărcăturilor atașate de ele ating 300 de kilograme.

Este cunoscut că aceste baloane sînt lansate de pe teritoriul Germaniei occidentale în scopul răspîndirii în U.R.S.S. și într-o serie de alte țări europene de manifeste și literatură propagandistică, ostile acestor state.

Potrivit concluziilor specialiștilor sovietici competenți în domeniul aviației, asemenea baloane reprezintă o primejdie pentru transportul aerian. Zburînd la diferite ore, la diferite înălțimi și în diferite direcții, aceste baloane amenință viața pasagerilor și membrilor echipajelor avioanelor care efectuează zboruri pe liniile interne și internaționale.

Potrivit informațiilor existente, aceste baloane sînt lansate de pe teritoriul Germaniei occidentale de către organizații americane. Acest lucru a fost anunțat fără înconjur la 16 august a. c. de postul de radio american din München, care a arătat că la 15 august organizația americană „Cruciada pentru libertate" a lansat un mare număr de asemenea baloane.

Atrăgînd atenția cancelarului federal asupra celor expuse mai sus, guvernul sovietic așteaptă ca R. F. Germană să ia măsurile necesare pentru a pune capăt acțiunilor susamintite și a înlătura primejdia pe care o creează baloanele aeriene pentru avioanele care zboară pe liniile interne ale Uniunii Sovietice. precum și pe liniile internaționale care trec deasupra teritoriului U.R.S.S. și al unor state europene.

„Îndemn pe toți polonezii cinstiți din emigrație să urmeze exemplul meu"

Scrisoarea adresată de H. Hanke, premierul așa-zisului guvern polonez din emigrație de la Londra, „președintelui" emigranților polonezi

VARȘOVIA 13 (Agerpres). — P. A. P. transmite: Inapoindu-se în Polonia, H. Hanke, premierul așa-zisului guvern polonez din emigrație de la Londra, a trimis o scrisoare „președintelui" emigrației poloneze, A. Zalesski.

La începutul scrisorii sale, H. Hanke, expune lui Zalesski și emigranților polonezi motivele care l-au determinat să ia hotărîrea de a se înapoia în Polonia.

Arătînd că din septembrie 1939 el a servit în forțele armate poloneze pînă cînd a încetat războiul și apoi după război a rămas în străinătate, Hanke scrie în scrisoare:

„...Timp de 10 ani am cunoscut foarte bine viața noastră în emigrație. În cursul acestor 10 ani am înțeles că drumul nostru în emigrație nu duce în Polonia, că noi dăunăm Poloniei, în loc să o ajutăm. Am vrut să vorbim în numele Poloniei dar s-a dovedit că nu înțelegem ce vrea poporul. Nu am ajutat la refacerea țării, distrusă de război și mă gîndesc cu groază acum că chiar într-o oarecare măsură am acționat împotriva refacerii ei. Cită amărăciune mi-a stîrnit gîndul că noi am devenit o jucărie în mîinile statelor cărora nu le este pe plac bunăstarea Poloniei și a poporului nostru.

Intrigi, delapidarea banilor publici și negare oarbă a tot ceea ce se face în țară au subminat orice respect față de conducătorii emigrației. A crescut mizeria și disperarea în rîndurile emigrației. În același timp tot mai mulți conducători ai emigrației au alunecat pe calea colaborării cu serviciile de spionaj, s-au pus în slujba dușmanului, s-au încadrat în activitatea de spionaj și diversiune împotriva Poloniei..."

„În ultimul an, scrie în continuare Hanke, aproape cu fiecare lună de viață în străinătate m-am convins că emigrația se fărîmițează într-un număr tot mai mare de grupuri și grupulețe politice care luptă între ele și care au încetat să mai servească cauza Poloniei... Pe mine a început să mă chinuie gîndul că rămînînd credincios convingerilor mele ca creștin-democrat, trebuie să mă înapoiez în țară și să particip la munca întregului popor. În prezent posibilitățile înapoierii devin mai reale decît oricînd... În afară de aceasta, în prezent țara ne-a întins mîna, dînd uitării totul și cerînd numai lealitate în ce privește munca creatoare. Consider că acesta este un prilej unic pentru zeci de mii de oameni chinuiți în emigrație de a se uni cu familiile lor și de a pune capăt unei vieți lipsite de speranță în străinătate. Eu am cumpănit mult timp această hotărîre. Pe urmă am adoptat-o... Am înțeles atunci că îmi revine răspunderea pentru soarta a multe mii de oameni care așteaptă cu neliniște cum noi, conducătorii emigrației, vom acționa în acest moment hotărîtor...

Eu am înțeles: Pentru a pune capăt nenorocirilor, fățărniciei și nostalgiei sterile, emigranților polonezi le trebuie numai un semnal — cel al înapoierii în țara lor.

Prin înapoierea mea în Polonia, vreau să dau un exemplu tuturor acelora care pînă în prezent mai șovăie încă. Eu îi îndemn, îndemn pe toți polonezii cinstiți din emigrație să urmeze exemplul meu și să se înapoieze la familiile lor, în țara lor".

Cultură fizică și sport

Campionatele europene de tir

În ziua a treia a campionatelor europene de tir care se desfășoară la poligonul Tunari a fost desemnat campionul european la proba de talere. După o dispută pasionantă, realizînd cel mai bun rezultat în manșa a treia, trăgătorul sovietic J. Nikandrov a ocupat locul întîi cu performanța de 291 puncte. Pe locul doi s-a clasat danezul Cristensen — 290 puncte, iar pe locul trei Moghilevski (U.R.S.S.) — 288 puncte, Reprezentantul nostru, Marcel Vasiliu, a ocupat locul 7 cu 287 puncte la egalitate cu cehoslovacul Treybal.

Rezultate excelente au fost înscrise pe foile de concurs după terminarea probei de armă liberă calibru redus, poziția culcat. Patru trăgători și anume: A. Kvisberg (Suedia), P. Pereberin (U.R.S.S.) V. Golovin (U.R.S.S.) și S. Krebs (R. P. Ungară) au reușit să totalizeze 400 puncte din tot atîtea posibile. Avînd 35 de „muște" titlul de campion al Europei la această poziție a fost decernat sportivului suedez Kvisberg. Un număr de 14 trăgători au realizat 399 puncte, printre ei aflîndu-se și reprezentantul nostru C. Antonescu.

Pe echipe, reprezentativa Uniunii Sovietice a realizat cel mai bun rezultat — 1991 puncte cu care a cîștigat titlul de campioană europeană. Locurile următoare au revenit echipelor Suediei cu 1990 puncte și Iugoslaviei cu 1987 puncte. Realizînd 1985 puncte reprezentativa țării noastre a ocupat locul 5 înaintea echipelor R. P. Ungare, Elveției, Norvegiei și Danemarcei.

În proba de armă liberă calibru redus, poziția în genunchi, locul întîi și titlul de campion al Europei a revenit trăgătorului danez O. Jensen — 396 puncte. Pe locurile următoare s-au clasat A. Bogdanov (U.R.S.S.) — 394 puncte, C. Luisin (U.R.S.S.)—394 puncte, Golovin (U.R.S.S.) — 393 puncte, Illonen (Finlanda) — 393 puncte. Și în această probă reprezentativa Uniunii Sovietice a obținut un succes strălucit cucerind titlul de campioană a Europei cu rezultatul de 1961 puncte, performanță superioară cu 3 puncte recordului mondial. Locurile doi și trei au revenit echipelor Elveției și Suediei cu același număr de puncte — 1954.

Marți s-au desfășurat și întrecerile pentru insigna de maestru trăgător la proba de pistol liber. Baremul de 530 puncte a fost depășit de 28 de concurenți. Cel mai bun rezultat a fost obținut de trăgătorul maghiar Tolgyessi — 556 puncte, la numai 3 puncte de recordul mondial. În continuare s-au clasat Sirokin (U.R.S.S.) — 551 puncte, Maxa (R. Cehoslovacă) — 549 puncte, Weinstein (U.R.S.S.) — 549 puncte. Dintre sportivii romîni, Iuliu Pieptea a realizat 541 puncte, rezultat care-i acordă dreptul la insignă.

Astăzi campionatele continuă cu disputarea probelor de armă liberă calibru redus, poziția în picioare. (Agerpres)

Campionatele republicane de box

Reuniunea de box de aseară din cadrul campionatelor republicane a fost marcată de o serie de rezultate neașteptate. La cat. cocoș, I. Zlătaru (Voința) a eliminat pe dinamovistul C. Gheorghiu iar la cat. semiușoară C. Gherasim (Dinamo) a întrecut la puncte pe V. Czekely (C.C.A.) Foarte spectaculos a fost meciul de la cat. semimijlocie dintre campionul republican C. Iordache (Craiova) și R. Bojik (Flamura Roșie). Victoria a revenit la puncte lui Iordache.

Iată alte rezultate tehnice: cat. muscă: M. Dobrescu (C.C.A). dispune la puncte de Puiu Nicolae (Dinamo); A. Balogh (Dinamo) întrece la puncte pe V. Mahu (Voința); cat. cocoș: V. Șchiopu (C.C.A.) învinge la puncte pe V. Teodorescu (C. A. Cluj); cat. pană: E. Cismaș (C.C.A.) întrece la puncte pe P. Barbu (Constructorul); cat. semiușoară: E. Mărgărit (Știința) dispune la puncte de M. Miclăuș (Cluj); cat. ușoară: I. Demeter (Dinamo) învinge prin K.O. pe N. Brînzeanu (Metalul); E. Popa (Dinamo) este declarat învingător în fața lui Pavel Enache (Ploești).

Astă seară de la ora 19,30 are loc o nouă reuniune în cadrul acestei competiții. (Agerpres)

INFORMAȚII

Luni a sosit la București, ca invitat al Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, ziaristul englez Norman Mackenzie, care va face o serie de vizite în țara noastră.

★

Luni seara a părăsit Capitala îndreptîndu-se spre Bratislava delegația țării noastre care va participa la „Conferința țărilor riverane, în legătură cu organizarea transporturilor pe Dunăre" care va avea loc între 15 septembrie și 15 octombrie.

Delegația este condusă de tov. Xenofon Celente, director general adjunct al Direcției generale a navigației civile din Ministerul Transporturilor Navale și Aeriene din R.P.R.

★

Marți dimineața a părăsit Capitala Jules Duchat, secretar al Confederației Generale a Muncii din Franța (C.G.T.), care, la invitația Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R., și-a petrecut concediul de odihnă în țara noastră.

Pe aeroportul Băneasa oaspetele a fost salutat la plecare de tov. Mihai Marin, secretar al Consiliului Central al Sindicatelor și de activiști ai C.C.S.

SPECTACOLE

TEATRE: GAIȚELE — Teatrul Național „I. L. Caragiale", la grădina Boema; DAVID COPPERFIELD — Teatrul Tineretului, la grădina „Filimon Sîrbu"; ARENA CURAJULUI — Circul de Stat, orele 17 și 20,30; ȘAH MAT — Teatrul Evreesc de Stat.

CINEMATOGRAFE: N-A DANSAT DECIT O VARA — Patria, Filimon Sîrbu, Infrățirea între popoare, Gh. Doja; LUMINA FARULUI — Magheru, Lumina; LILIACUL — Republica, Al. Sahia; SUFLETE IMPIETRITE — I. C. Frimu, Al. Popov, V. Roaită; ROMA, ORELE 11 — Maxim Gorki; O AVENTURA PE COASTA ATLANTICULUI — Elena Pavel, Libertății: MINASTIREA DIN PARMA — Central; SALARIUL GROAZEI — Victoria, Arta; DAMA CU CAMELII — Tineretului; MAEȘTRII ARTEI INDIENE, ȘTIINȚA ȘI TEHNICA Nr. 54/1955, UN MECI NEOBIȘNUIT — Timpuri Noi: VACANȚA CU ANDEL — 8 Martie; DRAGOSTE DE VARA — Cultural; DRAGOSTEA UNEI FEMEI — Unirea: SLUGA LA DOI STAPINI — Carpați; O SARUTARE FURATA — C. David; PRELUDIUL GLORIEI — Flacăra; IMBLINZITOAREA DE TIGRI — T. Vladimirescu; LILIOMFI — Munca; TAUNUL — Miorița, Moșilor (grădină); CEI 13 — Moșilor; PUTEREA DRAGOSTEI — 23 August; TINEREȚE ZBUCIUMATĂ — Popular, Donca Simo; INAMICUL PUBLIC Nr. 1 — Ilie Pintilie; MANDY — M. Eminescu; ORIZONTURI FARA SFIRȘIT — 1 Mai: BOUL DIN KULM — Volga: AVANTGARDA DE SACRIFICIU — 8 Mai; O AVENTURA LA CASTEL — N. Bălcescu: BOIER CU ORICE PREȚ — Rahova: SUSPINE PE STRADĂ — Gh. Coșbuc; BRUTARUL DIN VALORGUE — Olga Bancic; ALTURA — Aurel Vlaicu; PRIMAVARA PE GHIAȚĂ — Boleslaw Bierut.

Pe harta lumii — SUDANUL

Cunoscutul scriitor H. Sienkiewicz a publicat un roman sub titlul „Pustiu și pădure". E pasionant de urmărit soarta eroului Stas Tarkowski și a micii lui prietene Nelly Rawlison. Ceea ce este semnificativ, e convorbirea pe care o are Stas cu căpitanul englez Glen, atunci cînd reușește, împreună cu Nelly, să fugă din captivitatea arabă. La un moment dat Stas, care rătăcea pe întinderile Sudanului de astăzi, îl întreabă pe căpitan: „Ce va fi aici, cînd englezii vor strivi rezistența generațiilor de locuitori ai Sudanului?"

Căpitanul a răspuns sec: Anglia.

În replica căpitanului Glen este cuprinsă în fapt tendința hrăpăreților colonialiști englezi de a înlănțui un popor, de a-i transforma țara într-o colonie.

★

Sudanul este situat în sudul Egiptului; el nu trebuie confundat cu colonia franceză cu același nume, aflată în partea de vest a Africii. Suprafața sa este de peste 2 milioane kilometri pătrați, iar populația de peste 8.500.000 locuitori. Capitala țării este Chartum.

Atrași de bogățiile țării, de situația sa strategică, colonialiștii englezi s-au infiltrat în Sudan începînd încă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Așa se face că în jurul anului 1872 colonialiștii englezi, sub masca luptei împotriva comerțului cu sclavi, au pătruns în Sudan, întărindu-și apoi an cu an pozițiile. În 1899, Anglia a impus Egiptului un așa zis acord cu privire la stăpînirea în comun a Sudanului — *condominium*. Acest acord avea menirea să camufleze în fond dominația Angliei asupra întregii regiuni centrale a mănoasei văi a Nilului, deoarece Egiptul însuși era ocupat de trupele engleze. Sudanul a devenit așa dar o colonie engleză.

Roadele jalnice ale stăpînirii engleze, ale exploatării coloniale. se întîlnesc la fiecare pas în Sudan. 90 la sută din pămîntul arabil se află în mîinile monopolurilor sau ale moșierilor străini. mai ales englezi. Avizi de cîștiguri fabuloase, colonialiștii au transformat Sudanul într-o țară care cultivă numai bumbacul. Țăranii, exploatați fără milă, împovărați de impozite, sînt siliți să-și vîndă produsele la prețuri de batjocură. Industria Sudanului este ca și inexistentă, reducîndu-se doar la niște ateliere și întreprinderi primitive. Muncitorul lucrează cîte 13-14 ore pe zi în schimbul a 8-10 cîrși (monedă sudaneză) — ceea ce echivalează cam cu 1,250 kg. linte. Femeile sînt plătite și mai prost: 6 cîrși pe zi. Protecția muncii lipsește cu desăvîrșire, iar dacă cei ce trudesc au vreun accident sau se îmbolnăvesc sînt deîndată concediați. Subalimentarea și condițiile grele de trai duc la epidemii în masă. Dizenteria, de pildă, a luat proporții catastrofale. Trahoma (boală de ochi) și meningita seceră zeci de mii de oameni. În sudul țării bîntuie malaria. În întreaga țară sînt numai 40 de spitale și doar 75 de medici. Într-un singur an (1950) au murit în Sudan, în urma unei epidemii de paralizie tropicală, peste 400.000 de oameni — în majoritate copii și tineri. De altfel, durata mijlocie a vieții omului în Sudan a ajuns să fie sub 30 de ani.

Ignoranța în care este ținut poporul, vine să complecteze „binefacerile" aduse în Sudan de „civilizatorii" colonialiști. Cînd se spune că un om din Sudan posedă cultură, înseamnă că acela a avut fericirea să învețe să scrie și să citească. Această „cultură" o au însă numai 2,5 la sută dintre locuitorii acestei țări. Școlile se pot număra pe degete. Un singur exemplu: în regiunea Dongola, unde locuiesc 650.000 de oameni există doar o singură școală primară.

Sărăcie fără margini, foamete, boli, moarte lentă — iată soarta majorității populației Sudanului.

Ură amară, mînie dreaptă, a strîns de ani și ani poporul asuprit al Sudanului împotriva colonialiștilor. Aceste sentimente firești au izbucnit în mod evident după cel de al doilea război mondial. După cum se știe, sub puternica presiune a mișcării pentru lichidarea dominației engleze, cercurile conducătoare din Egipt au denunțat în octombrie 1951 tratatul anglo-egiptean din 1936 privitor la prezența trupelor engleze în zona Canalului de Suez. Totodată Egiptul a denunțat convenția din 1899 cu privire la administrarea în comun a Sudanului. In fața acestei situații, după multe zvîrcoliri diplomatice menite să schimbe cursul evenimentelor în favoarea sa, guvernul englez a fost silit să înceapă tratative cu guvernul egiptean. In urma tratativelor respective, la 12 februarie 1953, la Cairo, a fost semnat acordul anglo-egiptean cu privire la Sudan. Potrivit acestui acord reprezentanții poporului sudanez vor înfăptui autodeterminarea țării lor. In mod practic, o Adunare Constituantă aleasă de popor pînă la începutul anului 1956 va trebui să hotărască dacă Sudanul se va uni cu Egiptul sau va deveni un stat independent. Alegerile pentru Adunarea Constituantă urmează să fie supraveghiate de o comisie internațională. Problema componenței comisiei internaționale a constituit de asemenea obiectul unor serioase divergențe între Anglia și Egipt. Pînă la urmă, comisia internațională a fost constituită din următoarele state: Cehoslovacia, India, Norvegia, Suedia, Elveția, Pakistan și Iugoslavia. Iată însă că între timp evenimentele au luat o nouă întorsătură. Parlamentul sudanez a adoptat o rezoluție prin care alegerile sînt înlocuite printr-un plebiscit. Acum, conform unei rezoluții a parlamentului sudanez, problema autodeterminării țării va fi hotărîtă prin referendum popular. Această schimbare a procedurii cu privire la autodeterminarea Sudanului stabilită de acordul anglo-egiptean a fost supusă spre aprobare Angliei și Egiptului.

În ultimul timp, divergențele anglo-egiptene în această problemă au luat un caracter tot mai ascuțit, avînd influență și în cercurile politice sudaneze. Egiptul insistă pentru unirea Sudanului cu Egiptul. O astfel de soluție nu convine însă Angliei care se teme să nu-și piardă pozițiile în Sudan. Londra ar dori ca Sudanul să capete o independență formală, continuînd în fond să fie dependent de Anglia. Un rezultat direct al divergențelor anglo-egiptene e criza din sînul partidului guvernant, național-unionist din Sudan care, îmbrățișînd lozinca unei uniri între Egipt și Sudan a obținut victoria în alegerile din 1953. La 13 august a.c., adunarea generală a partidului a exclus pe primul ministru Al-Azhari și pe alți patru membri marcanți pentru faptul că au renunțat la politica în numele căreia au obținut victoria electorală, pășind după cît se pare pe calea dependenței de autoritățile engleze. În prezent, Al-Azhari alături de partidul opoziționist „Al Uma" (partid care pozînd în „independent" — formulă care ascunde în spatele său dependență față de englezi — și afișînd lozinca „Sudanul — al sudanezilor" s-a dovedit a fi o unealtă a colonialiștilor) și alături de conducătorii clerului se pronunță pentru așa-zisa independență a Sudanului.

La 16 august, parlamentul sudanez a adoptat o rezoluție care prevede ca în termen de 90 de zile toate trupele străine să fie evacuate din țară. În acest sens autoritățile engleze și egiptene au încheiat un acord privind retragerea trupelor respective din Sudan.

Vînturînd lozinca așa zisului Sudan independent și contînd pe sprijinul guvernului sudanez, britanicii caută să exploateze în favoarea lor lupta maselor populare pentru libertate. Ultimele evenimente sînt concludente în acest sens. După cum s-a anunțat, în regiunea de sud a țării a izbucnit o răscoală în rîndul trupelor indigene. Răsculații au fost siliți să capituleze la 28 august. La aceasta a contribuit și sprijinul acordat de către Anglia primului ministru Al-Azhari care a solicitat ajutor.

Situația din Sudan este încă tulbure. Urzelile colonialiștilor englezi continuă. Tot mai ferm însă, poporul își manifestă voința sa de a pune capăt regimului colonial, de a păși pe calea unei adevărate independențe naționale, fără amestecul vreunei puteri străine.

D. MIHAIL

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, Secția scrisori, Tel. 7.66.91, TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52